

1934

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΤΟΜΟΣ 41^{ος}

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΜΜΙΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΔΩΡΕΑ Αγορά
ΗΜΕΡΟΜ. 26-4-85
35010

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Αγωνίες	Σελ. 5
ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ :	
Αγγελος (δ) της αγάπης, σελ. 488. — Ανάσταση (ή), 224. — Απλή ζωή, 416. — Από ένα κομμάτι μπομπόνια, 104. — Από μακριά, 116. — Αρκούδα, (ή) 152. — Βαφτιστικά (τά) μας, 500. — Βερναρδάκης (δ), 572. — Γερμανία (ή), 392. — Γραμματόσημα, 236. — Γραφομαντεία (ή), 368. — Δάσκαλος (δ), 428. — Δέντρο (τό), 212. — Εβδομάδα (ή) του παιδιού, 284. — Εθνικό (τό) μας θέατρο, 296. — 25η Μαρτίου, 200. — Ένα στίγμα, 8. — Έχασα την πέννα μου, 260. — Θέριμανση (ή), 128. — Καθαρεύουσα (ή), 596. — Κοριτσάκι (τό), 92. — Λαχειά (τά), 248. — Λίγη γυμναστική, 344. — Μεθεόρτια, 68. — Μία ψευδαίσθηση, 176. — Μπάμπης Άννινος, 320. — Νεκρολογία, 608. — Οικογένεια, 188. — Ολυμπιακοί (οί) αγώνες, 308. — Ορθότερο (τό), 512. — Ορθότερο (τό) Β', 524. — Παρεντολογία, 440. — Ποίηση (ή) μας στα 100 της χρονία, 272. — Πολιτισμός και διαφθορά, 404. — Προλήψεις, 584. — Συνθητισμένη ιστορία, 536. — Τελευταίος (δ) χρόνος, 380. — Τέλλος (δ) Άγρας μας, 332. — Της Παναγίας, 452. — Της Παναγίας, Β', 464. — Της Παναγίας, Γ', 476. — Τρελλοί, 164. — Υπερβολές, 32. Φεμινισμός, 548. Φώτα (τά), 80. — Χριστούγεννα, 44. — Χρόνος (δ), 56.	
Αλεπουράς	469
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ : σε κάθε φύλλο από του 1ου μέχρι του 52ου.	
Αμλετ	604, 616
Αμυνδαλιές	183
ΑΝΑΠΟΦΑΣΙΣΤΟΣ (δ) ΣΥΡΕΚΕΛΑΣ : Ανάγνωσμα για μικρά παιδιά, με 9 εικόνες, εις τα φύλλα 48-52.	
ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ :	
Ανάληψη (ή) του Προφήτη, 488. — Βερίκοκα (τά) του χιόζα, 398. — Και σύ έχεις δικήν, 147. — Μία έξυπνη απάντηση, 363. — Μοχάμετ (δ) αγαπούσε τα ζώα, 472. — Σακκούλα (ή), 555.	

ΑΝΕΚΔΟΤΑ :	Σελ. 76
Αύθημερόν, 305. — Έχεμύθεια, (ή), 327. — Με τρόπο, 305. — Πεινασμένος στην έρημο, 596.	
Ανθρώπος (δ) με το χρυσό μυαλό	511
Αντίο σχολείο	459
Απατεώνας	601
Απομνημονεύματα μιάς μικρής μαθήτριας	113, 129, 136
Από πείσμα	
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ :	
Αποτελέσματα 263ου Διαγων. (Άσκήσεων)	190
Αποτελέσματα 264ου Διαγων. (Λύσεων)	274
Αποτελέσματα 265ου Διαγων. (Λύσεων)	346
Αποτελέσματα 33ου Διαγων. Ξεσπαθώματος του 1933	574
Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Επιστολογραφίας	598, 599
Αποτελέσματα Εδσήμων του 1933	550
Αποτελέσματα Έκτακτου Διαγων. Ζωγραφικής	250
Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Καλλιγραφίας	178
Αποτελέσματα Διαγων. Λευκών Λέξεων	586
Αποτελέσματα Πεντάθλου 1932-1933	514, 526
Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Ποιήματος	562
Από τη ζωή του Κολοκυτρώνη	148, 196, 208
ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ :	
Αθλητισμός, 112. — Ασχάια (τά), 16. — Έκδρομη χειμωνιάτικη, 40. — Έκλειψη (ή), 4. — Μικροί (οί) έραστές, 140, 149. — Πέντε (οί) αισθήσεις, 173. — Στο χτήμα της κουμπάρας, 77, 88. — Σύμβολα (τά), 162. — Φωτιά, 124.	
Αραβικά γινωμικά	398
Αραβικός (δ) ψαρεύει προκόδειλο (με 4 εικόνες)	355
Αργία (ή)	315
Αριέλ	529, 544, 553, 566
ΑΣΠΡΟΣ (δ) ΛΥΚΟΣ : Μυθιστόρημα υπό NORBERT SEYESTRE, με 91 εικόνες, εις τα φύλλα 1-52	
Ασπρο (τό) φίδι (παραμύθι)	412, 423
Αστεία παιχνιδάκια με τα τσάφλια των αυγών (με 4 εικόνες)	221
Ατυχο (δ) ψαράς (με εικόνα)	451

Αφιέρωση	Σελ. 256
Αχινός (δ)	532
Βασίλισσα (ή) των φώτων	89, 101
Βρέξιμο (τό) της καινούργιας φορεσιάς (με 6 εικόνες)	533
Γάτα (ή) κουμπάρα	303
Γάτος χατζής	159
Γή (ή) και ο κομήτης	388, 400
Γκιούλα ή γυφτοπούλα	289, 304, 317
Γλάροι (οί)	26
Γύφνος (δ) σκύλος κι' ο άληθινός (με 4 εικόνες)	19
Δέκα και ένδεκα	592
Διμητέος (δ) (παραμύθι)	337, 350
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :	
267ος Διαγων. (Λύσεων)	10
268ος Διαγων. (Λύσεων)	167
269ος Διαγων. (Άσκήσεων)	262
270ος Διαγων. (Λύσεων)	322
271ος Διαγων. (Λύσεων)	479
35ος Διαγων. Ξεσπαθώματος	610
Εύσημα του 1934	
Μικρός Διαγωνισμός Ζωγραφικής	51
Μικρός Διαγωνισμός Καλλιγραφίας	262
Πένταθλον (τό) του 1934-1935	537
Διακοπές	568
Δύο διαλέξεις	338
Δύο δρόμοι	386
Δύο παιδάκια στο δρόμο	269
Δώδεκα βασιλοπούλες που χορεύανε (παραμύθι)	205
Δώρα (τά) της νουνάς	354, 364
Εικόνα της ζωής	150

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ :

Αγραμπέλη, 604. — Αύγερινός, 533. — Ορέστης Άδ. Γιάκος, 571. — Γάλικ, 90. — Αντώνιος Έμ. Δεσποτάκης, 90. — Χρήστος Δ. Διομήδης, 571. — Δ. Μ. Δημητριάδης, 40. — Ντίνος Σ. Δράκος, 66. — Ι. Ζησιμάτος, 558. — Ριόικα Κανδαράκη, 571. — Άπα Κασάπογλου, 558. — Θάλεια Μ. Κωνσταντινίδου, 619. — Μαργαρίτα Γ. Μαυρομάτη, 604. — Δημ. Μιχαηλίδης, 558. — Ρεγγίνα Γ. Μιχαλιτσιάνου, 571. — Σαντούτσα-Ρωμανέλλα Ι. Μπόρρη, 533. — Μιρούνος Ι. Μπόρρης, 533. — Μιχαήλ Π. Νούσιας, 604. — Ξεπεσμένος Λόρδος, 66. — Ιωάννης Έμ. Ολυμπίτης, 558. — Τάκης Κ. Παναγόπουλος, 66. — Μ. Παντοστόπουλος, 533. — Ιωάννης Πολ. Παπαστεφάνου, 619. — Αντώνιος Έμ. Παπαχρυσάνθου, 604. — Σπύρος Πλασκασοβίτης, 571. — Γιώργος Δ. Πολυχρονόπουλος, 619. — Ταξιδωτής, 558. — Τούλα Τρυφωνοπούλου, 533. — Άνδρ. Γ. Φάκας, 66. — Γεωργ. Ι. Φασουλαρίδης, 604.	
---	--

Εικόνες ζωών εκ του φυσικού	78
Εικόνες παιδιών εκ του φυσικού, 13, 31, 42, 67, 73, 121, 169, 205, 217, 247, 271, 289, 307, 319, 331, 337, 361, 378, 391, 415, 433, 445, 462, 474, 481, 511, 517, 529, 565, 601	
ΕΚΔΙΚΗΣΗ (ή) ΤΗΣ ΣΦΗΚΑΣ : Ανάγνωσμα για μικρά παιδιά, με 4 εικόνες, εις τα φύλλα 44-47	
Εκκλήση (ή) της Μαρουσίας	137
Έλα Μίμη	243
Ένα παιδί στο νοσοκομείο	20
Ένας λιονταρής (Χίλια μύρια)	400
Ένα φάντασμα τρομερό	110
Έορτή (ή) των ζώων	578

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ (τά) ΤΟΥ ΠΙΕΡΟΤΟΥ : Διηγηματάκι για μικρά παιδιά, με 5 εικόνες, εις τα φύλλα 1-6	
Εύθυμούλα (ή)	602
Εύσημα (τά) του 1933	550
Έταν γραφτό να του τό φάη σκύλος (με 6 εικόνες)	497
Γιού (ή)	329
Καϊμός	280
Κάλαντα (τά)	37
Καρυδόφλουδα (ή)	436
Καυγάς (δ) για τα ψίχουλα	231
Καυχήσας (δ) (δίπρωτη κωμωδία)	160, 172, 184, 194
Κεράσια δεμένα σε άσπρη κλωστή	281
Κλεμμένο (τό) σαλτσισότο (με 6 εικόνες)	427

ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ (δ) ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ :	Σελ. 469, 484
Μυθιστόρημα υπό ANDRÉ LAURIE, με 23 εικόνες, εις τα φύλλα 1-50	
Κοράλλια (τά)	316
Κοριτσάκι (τό) με τα λουλούδια	20
Κοίνα στην άμμο	258, 268
Κυνηγώντας ελάφι	482
Λεοντάρι (τό) και το σκυλάκι	284, 320
Μαγική εικόνα	414
Μακροβούτι (τό) του κυρ-Ήλία (με 6 εικόνες)	
Μαξιλάρι (τό) με τον άερα και το τσιγάρο με τη φωτιά (με 6 εικόνες)	521
Μία άστεία ιστορία με τέσσερες εικόνες, χωρίς λόγια	152
Μία καλοκαιρινή φάρσα (με 4 εικόνες)	402
Μία φάρσα του τρελλο-Τοτού (με 6 εικόνες)	79
Μικρός (δ) Τώνης	197
Μπερτράνδη (ή) και τ' άηδόνι	52
Ναστρεντίν (του) χότζα	410
Νέα (τά) του 1935 (με εικόνα)	589, 597
Νυν άπολύεις...	232
Νύχτα (ή) των Χριστουγέννων (με εικόνα)	37
Ξυπνητήρι (τό) του ύπναρά (με 6 εικόνες)	469
Όταν μάς έρχεται ή «Διάπλασις»	472
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ :	
Ακαρπος (δ) στάχυς, 111. — Γάιδαρος (δ) με το άγαλμα, 543. — Δίας (δ) κι' ο βοσκός, 404. — Δύο (τά) μουλάρια, 255. — Ελάφι (τό) και το κλήμα, 543. — Εύθραυστο (τό) στήριγμα, 128. — Μέλισσα και μύγα, 542. — Μία σταγόνα νερό, 63. — Πετεινό (δ) και το μαργαριτάρι, 267.	
Παιδιά απ' όλο τον κόσμο	6, 103, 145, 200, 238, 282, 354
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ : σε κάθε φύλλο από το 1-52	
Παλληλάρι μιά φορά! (Κωμωδία μονόπρακτη) με 3 εικόνες	580, 589
Παραμονή πρωτοχρονιάς (με εικόνα)	49
Πελώριο (τό) σταφύλι (με 9 εικόνες)	390
Πένταθλον (τό) του 1934-1935	537
Πίσω από τα κάγκελα	100
Πνεύμα (τό) (παραμύθι)	328
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ σε κάθε φύλλο από το 1-52	
Ποίηση και πεζογραφία	352
Πρόσκλησις της Διαπλάσεως προς ανανέωσιν	597
Πρώτο (τό) γράμμα	99
Πώς πέθανε ή βασίλισσα Όλγα	494
Σάν παραμύθι	66
ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ : σε κάθε φύλλο από το 1-52	
ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΙ (τό) : Μυθιστορηματάκι για μικρά παιδιά, με 46 εικόνες, εις τα φύλλα 7-39.	
Σκέψεις μαθητού	135
Σκόνη (ή) που λάμπει	207
Σοφές παροιμίες	511
Σταχτομαζώχτρα (ή)	259, 280
Στη θλίψη μιά νότα χαράς	447
Στου Χαιρημονά το ρέμα	508, 517
Τελευταία (τά) Χριστούγεννα του βασιλιά Μελχιόρ	64
Την ώρα που σφυρίζει το βατόρι	218
Τιμωρία (ή) της Λένας	244
Τραγουδι (τό) μου	520
Τρία μαγικά (λαϊκό παραμύθι)	424, 433, 445, 460
Τρικυμία (ή)	496
Τρικυμία στη θάλασσα της Ίσλανδίας	293
Τσακμάκι (τό) με το γαλάζιο φως (παραμύθι)	376
Τσαλαπετεινός (δ)	448
Ταυλομήτης (δ)	556
Υπερτάτη άφοσίωση	368
ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ (ή) ΚΑΜΗΛΑ : Ανάγνωσμα για μικρά και μεγάλα παιδιά, με 6 εικόνες, εις τα φύλλα 40-43	
Φθινόπωρο στην έσοχή	590
Χαζογιάννης (δ)	461
Χάρισμα (τό) της νεράιδας (παραμύθι)	245
Χρυσάφι (τό)	220, 233
Χρυσό (τό) φιδάκι (παραμύθι)	50, 64
Ψαράδες στην Ίσλανδία	28
Ψάρεμα (τό)	361, 374
Ψραιότερα (τά) λουλούδια	32

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

*Αγρυπνο (τὸ) μάτι	617
*Αδειο (τὸ) λίκνο	3
*Ακρογιάλι	27
*Απόψε	75
*Ὡς ἦτανε	605
*Ἀφοῦ τὰ ξέρω ἀπέξω	595
Βήματα	497
Γαῖδαρος (ὁ) καὶ τὸ σκυλί	327
Γεναριάτικη (ἡ) βραδυά	99
Γέρο-κόκορας καὶ κότα	303
Γιαννάκης (ὁ)	512
Γλυκοκέλαδο πουλάκι	303
Δήμητρα	256
Δύο δένδρα	558
*Ἐγκατάλειψη	401
*Ἐν' ἀγγόνι ἀναπολεῖ	344
Θὰ πάω	555
*Ἱστορία (ἡ) τοῦ κυρ-Γιάννη	248
Καλὲ ἦ Βασίλη	49

Σελ.	
617	Καλὸ συναπάντημα
3	Καλλιπάτειρα
27	Καραβάκι
75	Κλωσσοπούλια (τὰ)
605	Κούκλα (ἡ)
595	Λήθη
497	Λουλουδάκι (τὸ)
327	Μαννούλα
99	Μαρία (ἡ)
303	Μεσάνυχτα
512	Μέσ' στὴ βάρκα
303	Μετριοφροσύνη (ἡ)
256	Μισὸ (τὸ)
558	Ντουρῆς (ὁ)
401	Νύχτα θαυμάτων
344	Ὁδύνη
555	Ὅνειρα
248	Ποιητὴς στρατοκόπος
49	

Σελ.		Σελ.
375	Πουλί καὶ λαγουδάκια	392
269	Πουλί ποὺ γλυκοκελαῖδεῖ	380
199	Πρωῖνὸ (τὸ)	279
224	Πρωτομαγιά	267
65	Σκύλος καὶ περιστέρι	351
328	Σπίθα (ἡ) μου	459
152	Στερνὸ ταξίδι	413
579	Στὴν κόρη μου	531
87	Στὸ κλουβί	471
185	Σχολεῖο (τὸ)	291
524	Τί θὰ μοῦλεγε ἡ κόρη μου ἂν μπο- ροῦσε νὰ μιλήσῃ	543
341	Τόμης (ὁ)	567
483	Τραῖνα (τὰ) ποὺ ἔρχονται καὶ πᾶνε	56
235	Τριανταφυλλάκι (τὸ) τοῦ κάμπου	171
37	Τσαπατισούλα (ἡ)	15
315	Φύση καὶ τέχνη	200
509	Χαρὰ τῆς ζωῆς	164
207	Χελῶνα, σκαντζόχοιρος καὶ ἄλεπού	365

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 370 εἰκόνες καὶ κοσμήματα

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τοῖμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐδὲποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 2 Δεκεμβρίου 1933

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 1

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

Α'.

Μία συνομιλία

— Ντενῆ!..

— Ἀμέσως ἔρχομαι! Ἄφρασε με νὰ
ξαναπεράσω τὰ μαθήματά μου, τώρα
ποὺ ἔχω μιὰ στιγμὴ ἐλεύθερη.

— Μὰ ξέρεις... ὁ Μὸ θέλει νὰ
σοῦ μιλήσῃ.

Μονομιᾶς ὁ Ντενῆ, ἔ-
να ἀγόρι ὡς δώδεκα ἐτῶν
ψηλὸ καὶ καλοκαμωμένο,
σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθι-
σμά του.

— Δὲν γίνεται! φώνα-
ξε. Ἄν μὲ ξεσηκώνεις,
Σιμόνη, ἀπὸ τὰ μαθήμα-
τά μου, χωρὶς λόγο κι'
ἀφορμή, θά...

Φρέσκια καὶ δροσερὴ
σάν ἀνοιξιὰτικο λουλούδι
μὲ τὸ λινό της φορεμα-
τάκι καὶ μὲ τὴ λευκὴ της
κάσκα, ἡ Σιμόνη εἶχε ξε-
λιγωθεῖ στὰ γέλια.

— Μὰ ὄχι, ἀλίθεια, εἶ-
πε στὸν ἀδελφὸ της ποὺ
ἦταν ἓνα χρόνο μεγαλύ-
τερός της, μοῦ εἶπε πῶς
σὲ θέλει.

— Τί τὸν ἐπίασε πάλι;
Καὶ γιατί δὲν ἀνεβαίνει
ἐπάνω μοναχός του;

— Εἴρω γώ; Εἶχε ἔ-
να τόσο περίεργο ὕψος...

— Ὅχι δά!

— Ναί. Κάτι τρόπους
τόσο ἐπίσημους, ποὺ παρὰ
λίγο νὰ σκάσω στὰ γέλια
μπρὸς στὴ μύτη του. Μὰ
δὲν ἤθελα νὰ τὸν ντροπιά-
σω τὸν καϊμένο κι' ἔτσι
τοῦ ὑποσχέθηκα πῶς θά
σὲ εἰδοποιήσω. Δὲν θέλει
λέει νὰ σοῦ μιλήσῃ ἐδῶ.

Πήγαινε κάτω, νὰ τὸν ὁρῇς στὴ βε-
ράντα.

Αὐτὴ ἡ συνομιλία γινόταν στὸ Γιέν-
Μπαί, μέσα σ' ἓνα δωμάτιο τοῦ διαι-
κητηρίου.

Τὸ Γιέν-Μπαί εἶναι σήμερα πρω-
τεύουσα ἐπαρχίας στὸ Τογκίνο, τὴν

πολὺ γνωστὴ αὐτὴ γαλλικὴ ἀποικία.

Ρίξτε μιὰ ματιὰ στὸ χάρτη. Θὰ
παρατηρήσετε πῶς τὸ Τογκίνο σχη-
ματίζει μιὰ πλατειὰ λεκάνη, τὴν λε-
κάνη τοῦ Σούγκ-Κόϊ, τοῦ Κόκκινου
ποταμοῦ. Πολλὴ φαρδεὶά πρὸς τὴ θά-
λασσα, ἡ λεκάνη αὐτὴ στενεύει κατὰ
τὸ Βορῆα. Τὸ Γιέν-Μπαί βρίσκεται
στὴν ὀρεινὴ περιοχὴ τοῦ Τογκίνου,
κτισμένο στὴν ἀριστερὴ ὄχθῃ τοῦ
Σούγκ-Κόϊ, σὲ ἀπόσταση διακοσίων
χιλιόμετρων ἀπὸ τὴν πρω-
τεύουσα, τὸ Χανόϊ.

Εἶναι μιὰ κομφοπολις
ἀρκετὰ μεγάλῃ, μὲ καμ-
μιὰ δεκαριά χιλιάδες κα-
τοίκους, ποὺ θεωρεῖται
κίβλας πολὺ σπουδαία,
γιατὶ βρίσκεται ἀνάμεσα
στὴ συνοριακὴ πόλι Λό-
Κάυ καὶ σὲ μιὰ ἄλλῃ μι-
κρὴ πόλῃ τὸ Βιέτρι, ποὺ
εἶναι κτισμένη ἀπάνω στὴ
συμβολὴ τοῦ Σούγκ-Κόϊ
μὲ τὸν κυριώτερο παρα-
πόταμό του τὸν Σούγκ-
Μποῦ.

Ὁ «διοικητὴς» τοῦ
Γιέν-Μπαί, δηλαδὴ ὁ ἑ-
παρχος, ἦταν ὁ πατέρας
τοῦ Ντενῆ καὶ τῆς Σιμό-
νης Ντελαλάντ.

Ἐπὶ πολὺν καιρὸ ὁ
κύριος Ντελαλάντ δὲν ἀ-
ποφάσισε νὰ ἐκθέσῃ τὴν
γυναῖκα του καὶ τὰ παι-
διὰ του στοὺς κινδύνους
τῆς διαμονῆς στὸ Τογκί-
νο. Μὰ σιγά-σιγά ἡ νο-
σταλγία του γιὰ τὴν οἰ-
κογένειά του καὶ τὰ ἀ-
διάκοπα παρακάλια τῶν
δικῶν του ἐνίκησαν τοὺς
φόβους του. Καὶ ἔτσι στὸ
τελευταῖο ταξίδι ποὺ ἔ-
κανε στὴ Γαλλία, ἐπέ-
σθηκε νὰ τοὺς πάρῃ μαζί
του, καὶ τώρα καὶ δυὸ

Ἐβλεπε κίβλας τὸν ἑαυτὸ του μὲ τὴ στολὴ τοῦ ἀγροφύλακα μὲ τὴν
ξιφολόγη καὶ τὸ μπρούντζινο βραχιόλι. (Σελ. 2. στ. α'.)

μήνες δολοκλήρη ή οικογένεια βρισκόταν συγκεντρωμένη στην απόμερη και μακρυνή κωμόπολι του Τογκίνου.

Όσο για τον Μό, αυτός είχε τον τίτλο του πρώτου «μπόυ» ή υπηρέτης του διοικητή.

Ήταν ένας άνθρωπάκος μικροκαμωμένος, αδύνατος και σπανός, που δεν θα φαινόταν πάνω από τριάντα χρονών, μέλο που είχε πατήσει τα σαράντα και ήταν παντρεμένος πολλά χρόνια. Ο τίτλος του τον έβαζε σε θέση ανώτερη από τους άλλους συμπολίτες του που ήταν είτε γεωργοί, είτε τεχνίτες, και γι' αυτό έκείνοι τον ζηλεύανε και για να τον προσβάλλουν τον φώναζαν: «σκύλο, που δουλεύει τους παλιόφραγκους!»

«Τους είδα με τα ίδια μου τα μάτια, έκανε ο Μό...»

«Σκύλος» αυτός, ο Μό, ο πρώτος υπηρέτης του διοικητή;

Η βρισιά αυτή δεν τον άφηνε αδιάφορο. Τον έκανε ν' αγαπητική με την καρδιά του κι' υποσχόταν στον εαυτό του πως θα τους πλήρωνε αυτή την προσβολή αργότερα που θα γινόταν αγροφύλακας. Ο τωρινός αγροφύλακας είχε αρχίσει να γερνάει και δε μπορούσε πια να κάνει τη δουλειά του όπως έπρεπε. Κάποια μέρα θα του έδιναν τη σύνταξή του και τη θέση την είχε σχεδόν εξασφαλίσει ο Μό για τον εαυτό του.

Η σκέψη αυτή του άρεσε κι' έπειδή είχε μεγάλη φαντασία, έδλεπε κιόλας τον εαυτό του ώπλισμένο με τη ξιφολόγη και το μπρούτζινο βραχιόλι, το διακριτικό του αξιώμα-

τός του, ωραίον και περήφανο σαν το θρυλικό Ντάι-Βουόγκ-Χάι, τον αγαπημένο του ήρωα, που φιλοδοξούσε να φθάσει και που τα κατορθώματά του τα τραγουδούσε σε κάθε ευκαιρία:

«Ο Ντάι-Βουόγκ που τον έλεγαν Χάι,
γέννημα και θρέμμα της γενιάς των Τού,
ζούσε όλην ώρα μες στις μάχες,
ήταν δυνατότερος κι' από δέκα χιλιάδες
άντρες...»

«Έκανε τη γη να τρέμει
«Έτράνταζε τον ουρανό...»

Αυτό το γελοίο κάπως, και παράξενο υποκείμενο ήταν ο Μό. Τα δυο παιδιά εξακολουθούσαν να γελούν με την καρδιά τους, δίχως να μπορούν να κρατήσουν τα γέλια τους. Ο υπηρέτης τους, τους έκανε πάντα τη

— «Ε, δεν είναι ανάγκη να το δώσης κι' εσύ μια τέτοια υπόσχεση.

— Τότε, ξεπνή μου, δε θα μου πη τίποτε. Είσαι πολύ περιεργή, ξέρεις, Σιμόνη. Τό κάτω-κάτω τα μυστικά του Μό δε σ' ενδιαφέρουν εμένα.

Όπως καθένας θα καταλαβαίνει, στο Γιέν-Κόι δεν υπήρχε ούτε κολέγιο ούτε σχολείο για τα παιδιά των Γάλλων αποίκων παρά μονάχα ένας γέρος Άνναμίτης δάσκαλος που μάθαινε το άνναμιτικό αλφάβητο στα παιδιά των ιθαγενών. Μα ο Ντενγ και η Σιμόνη δεν έμεναν άργοι γι' αυτό τον λόγο. Ένας άχαρος ιερόπστολος που ήταν εγκαταστημένος στο Γιέν-Μπάι, ο πάτερ Γάκινθος, έκανε μάθημα και στα δύο παιδιά και η μητέρα τους τα προγύμναζε. Καθώς λοιπόν η ώρα ήταν δέκα και η πρωινή μελέτη τέλειωνε πάντα στις έννέα και μισή, ο Ντενγ μπορούσε να κλείσει τα βιβλία του δίχως να φοβηθεί μήπως τον μαλλώσουν.

Έτσι λοιπόν κατέβηκε.

Ο Μό φαινόταν πολύ νευρικός και πηγαίνονταν κάτω από τη βεράντα όπου στεκόταν φρουρός ένας γέρος στρατιώτης της Λεγεώνας των Ξένων που με φανερό ειρωνεία και ανυπόκριτη περιέργεια παρακολουθούσε τα άσυνείθιστα αυτά σύρε κι' όλα του υπηρέτη.

Μόλις αντίκρυσε τον νεαρό κύριο τους ο Μό ήσυχασε αμέσως. Στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε ένα χαμόγελο που έμοιαζε μάλλον με γκριμάτσα. Υποκλίθηκε βαθειά και μουρμούρισε σ' ένα παράξενο ιδίωμα μισό γαλλικό και μισό άνναμιτικό.

— Καλημέρα σας, κύριε Ντενγ. Με συγχωρείτε που σας ενόχλησα.

— Είσαι συγχωρημένος, καλέ μου Μό, είπε ο πονηρός μικρός. Τί με θέλεις;

— Δεν σάς θέλω τίποτε για τον εαυτό μου, κύριε Ντενγ, έκανε ο Μό κλείνοντας το μάτι του σαν να ήθελε να πη: «Έλατε. Πάμε να φύγουμε από εδώ, όπου ο φρουρός έχει τ' αυτιά του τεντωμένα για ν' ακούσει τί θα πούμε.»

Ο Ντενγ, κατάλαβε τη μιμητική του υπηρέτη και τον ακολουθούσε στο θαυμασιο περιβάλλον του διοικητηρίου, βαδίζοντας κάτω από μία δενδροστοιχία φυτεμένη με μπανανιές, φοινικιές κι' άλλα εξωτικά φυτά. Μ' όλο που είχε κι' ένας φθάσει ο Δεκέμβριος ή θερμοκρασία ήταν γλυκειά, τα δέντρα ήταν καταπράσινα και τα λουλούδια με τα φανταχτερά τους χρώματα τραβούσαν κοντά τους τις πεταλούδες όπως το καλοκαίρι. Κάτω από τον ά-

ΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡΟΤΟΥ

(ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Α'.

Ο Πιερότος κυνηγός

Ο Πιερότος είν' ένα καλό φτωχό παιδί, που θέλει να εργάζεται για να βγάλει το ψωμί του. Δεν ξέρει όμως τί επάγγελμα να διαλέξει. Σκέπτεται, σκέπτεται κι' επιτέλους αποφασίζει να γίνει κυνηγός. «Ωραία δουλειά, λέει με το νου του. Θα σκοτώνω πουλιά, λαγούς, κουνέλια θα τα πουλώ στην αγορά, θα παίρνω λεφτά και θα ζω... σαν άνθρωπος».

συννέφιαστο ουρανό, που έμοιαζε με θόλο από θαμπό γυαλί, ή γη άχνιζε υγρή ακόμη από τις άφρονες φθινοπωριάτικες βροχές.

Ο Μό περπατάγε αργά, μ' επίσημο βάδισμα, έχοντας τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος. Η μπλούζα του, κάτασπρη σαν το χιόνι, του έφθανε ως τα γόνατα χωρίς την ελάχιστη τσίχληση. Η μαύρη του κυλόττα φούσκωνε πάνω από το γόνατο Στή μέση είχε ζωσμένη μια ωραία πράσινη ζώνη πουδενε μ' ένα φιδόγκο καμωμένον μ' εξαιρετική τέχνη. Το καφετί σαρίκι του ήταν τυλιγμένο άμπεπα γύρω από τα μακρυνά μαλλιά του που τάχε γυαλισμένα με φοινικόλαδο και σηκωμένα σε κότσο. Μα το κιτρινωπό, πλατύ πρόσωπό του καθρέφτιζε τις σκέψεις του, που για την ώρα δεν φαινονταν άπασχολημένες ούτε με την τουαλέττα του, ούτε με το κομψό παρυσιαστικό του. Ο κδρ Μό έδειχνε φανερά πως βασανιζόταν από μεγάλες έννοιες.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΗ

ΤΟ ΑΔΕΙΟ ΛΙΚΝΟ...

«Αδειο θα σε βρίσκει
το ήλιοφως της μέρας
Αδειο και της νύχτας
το θαμπό καντήλι.
Θύμηση του Πόνου
μιας χλωμής μητέρας
Με σφιγμένα χείλη...»

Μες στο πουπουλένιο
κεντητό σου στρώμα
Δεν θα λάμπουν πάλι
τα γαλάζια άστέρια,
Τα ξανθά μαλλιά σου,
το ροδένιο στόμα,
Τα λευκά σου χέρια...

Μιά ψυχρή γαλήνη,
μιά σιωπή θάπλωνα
Κεί που άλλοτε ήταν
ένα σωματάκι
Ω, μικρή φωλίτσα
έρημη και μόνη,
Πάει τ' άηδονάκι!...

Πάει τ' άηδονάκι,
το κελάιδημά του
Έσβυσε μιά νύχτα
με φριχτόν άγέρα
Κι' έμεινε το λίκνο
με τα στρώματά του
Στη φτωχή μητέρα...

Το κουνεί και κείνο
τρίξει λυπημένα,
Κάποιο μοιρολόι
λές και ψιθυρίζει
Είναι για τη μοίρα
τη σκληρή, ώϊμένα
Που έτσι μās δόζει!...

MARIA M. ΦΑΛΑΓΓΑ

Παίρνει λοιπόν ένα παλιοτούφεκο του κυνηγιού, που υπήρχε στο σπίτι του, κορεμά απ' τον ώμο του κι' ένα μεγάλο σάκκο, και βγαίνει στα χωράφια.

Τριγυρίζει όλη την ημέρα, μα δεν βρίσκει καθόλου κυνήγι. Ούτε πουλί, ούτε τετράποδο. Μόνο προς το βράδυ, όταν ετοιμαζόταν να γυρίσει στη χώρα, — είχε αρχίσει κιόλα να λάμπη το φεγγάρι στα μεσοούρανα — βλέπει ένα κουνέλι που τόλμησε να βγί απ' την τρύπα του. Ο κυνηγός μας δεν χάνει καιρό, σημαδεύει με το τουφέκι του και ρίχνει: Μπάμ!

Άλλα είναι άδέξιος. Το τουφέκι του κλωτσά και τον ρίχνει κάτω. Και τα σιάγια, αντί να βρούν το κουνέλι, βρίσκουν στα ψαχνά εν' άρχοντόπουλο, που είχε βγει κι' αυτό για κυνήγι.

— «Αϊ, με σκοτώσαν! βοήθεια! φωνάζει το άρχοντόπουλο.

Τρέχει ο ύπνρέτης του, τρέχει το σκυλί του, το σκυλί γαυγίζει, οι άλλοι δυο φωνάζουν, και το κουνέλι, άπειραχτο, περνά άνάμεσα άπ' τα πόδια του Πιερότου και χώνεται στην τρύπα του.

Ευτυχώς το άρχοντόπουλο δεν είναι πληγωμένο πολύ. Θα τριφτῇ με λίγο ξεστό λάδι και τα σκάγια θα βγούν.

— «Εσὺ πρῶτα νὰ μάθης νὰ σημαδεύης κι' ύστερα νὰ βγαίνης κυνήγι! λέει στὸν ἀδελφίον κυνηγό, καὶ φεύγει.

«Καλὰ ποὺ δὲν μ' ἔσπασαν στὸ ξύλο!» συλλογιέται ὁ Πιερότος. Καὶ γυρίζει στὴ χώρα ἀπρακτος κι' ἀποφασισμένος νὰλλάξῃ ἐπάγγελμα.

Γέλια ποὺ ἔκαμε τὸ φεγγάρι, ποὺ εἶδε ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνὴ ἀπὸ ψηλά!

(Συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

9. Η ΕΚΛΕΙΨΗ (*)

— «Όλη τὴν ἡμέρα ὁ οὐρανὸς ἦταν συννεφιασμένος. Πολὺ φυσικὸ ἀφοῦ εἶχε μπεῖ ὁ Νοέμβρης. Τὰ παιδιὰ ὅμως ἦταν στενοχωρημένα κι' ἀνήσυχα.

— «Τὶ κρίμα! ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ Ἀλκῆς, ὅτ' ἔχασουμε τὴν ἐκλείψῃ...

— «Ἀς ἐλπίζουμε πὼς ὡς τὸ βράδυ θὰ ἔαυστερώσῃ, ἔλεγε ὁ Νίκος ὁ ξάδερφός του.

— «Ὅτ' ἔαυστερώσῃ! φώναζε μετ' ἐπιποίηση ἡ Νίτσα.

— «Μπά; καὶ ποῦ τὸ ξέρεις ἐσύ; Ἡ Νίτσα δὲν ἤξερε νὰ πῇ ποῦ τὸ ἤξερε, αὐτὴ ὅμως βγήκε ἀληθινῇ.

Κατὰ τὸ δειλινὸ τὰ σύννεφα ἀρχισαν νὰ ραίωθουν, καὶ κατὰ τὸ ἥλιος βασιλεῖμα ὁ οὐρανὸς εἶχε πιά καθαρίσει.

— «Αὐτὸς ὁ ἀέρας ποὺ σηκώθηκε μᾶς ἔσωσε, εἶπε χαρούμενος ὁ Ἀλκῆς. Μὰ τί ὥρα θάρσις ἢ ἐκλείψῃ; Νᾶχουμε τὸ νοῦ μας.

Ξανακοίταξαν στὴν ἐφημερίδα τίς ὥρες. Ἦταν μὴ ἐφημερίδα τῆς ἰδίας ἡμέρας ποὺ μόλις εἶχ' ἐρθεῖ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Στὶς ἐνάμισι τὸ φεγγάρι θάρχιζε νὰ χάνεται. Ὡς τίς δεκάμισι θὰ χάνονταν σχεδὸν ὁλόκληρο. Καὶ λίγο μετὰ τίς έντεκα θάρχιζε νὰ ξαναφαίνεται.

— «Καλὰ, εἶπε ὁ Νίκος φαῖδρά. Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ κοιτάμε τὸ ρολοὶ καί... τὸ φεγγάρι. Καὶ θὰ τὰ ἱδοῦμε ὅλα!

Ἐνα παράθυρο ποὺ ἔβλεπε στὴν ἀνατολή, τὸ εἶχαν ἀφήσει ἀνοιχτό. Ἦταν νοτιὰ καὶ δὲν ἔκανε καθόλου κρύο. Ἀπὸ κεῖ εἶδαν τὸ φεγγάρι νὰ βγαίνει. Ὀλόγεμο, ὁλοσπρόγυλο, καὶ πελώριο ὅσο ἦταν κοντὰ στὸ βουνό, ἀρχισε νὰ νειβαίνει σιγά-σιγά καὶ νὰ μικραίνει. Ἡ λάμψη του ὅμως γινόταν ὁλοένα καὶ πιδ ζωηρή, κι' ἄμα ὑψώθηκε ἀρκετὰ, ἔσβυσε ὅλα σχεδὸν

τάστέρια τοῦρανοῦ κι' ἀσήμωσε τὴ γῆ, τὴ θάλασσα, τὰ σπιτία, τὰ δένδρα, τὰ πάντα.

— «Ἀνέβαινε, ανέβαινε! τοῦ εἶπε ὁ Ἀλκῆς, καὶ θὰ ἰδῇς τί σὲ περιμένει παραπάνω! Ἐμεῖς τώρα σάφινουμε!

Τάψησαν νᾶνεβῇ... ὡς ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε, καὶ κάθησαν νὰ φᾶνε. Μὰ ὁ νοῦς τους ἦταν στὸ φεγγάρι. Πότε ὁ ἕνας πότε ὁ ἄλλος, σηκώνονταν καὶ πήγαινε στὸ παράθυρο νὰ ἰδῇ τί γίνεται. Ὁ πατέρας ἐμάλλωνε:

— «Τὶ ἀνυπομονησία εἶν' αὐτὴ; Δὲν εἶπαμε νὰ κοιτάζετε τὸ ρολοὶ; Ἀν δὲν ξέρατε τὴν ὥρα, μάλιστα ἄλλ' ἀφοῦ τὴν ξέρετε, καὶ με τὴν ἀκρίβεια; Ἐννιά, λέει, καὶ τριανταπέντε πρῶτα λεπτά. Ὅυτε νωρίτερα μπορεῖ νὰ γίνη, ὅυτε ἀργότερα. Μὴ φοβάστε, οἱ ἀστρονόμοι λογαριάζουν καλὰ. Λοιπόν, τρώτε!

Τελοσπάντων ἔφαγαν. Κι' ἔπειτα τὰ παιδιὰ πήραν νὰ διαβάσουν. Εἶχαν μιά ὁλόκληρη ὥρα γιὰ μελέτη. Μποροῦσαν νὰ κάμουν ὅλα τους ταῦριανὰ μαθήματα. Μὰ πάλι ὁ νοῦς τους ἦταν περισσότερο στὸ φεγγάρι παρὰ στὸ βιβλίον ἢ στὸ τετράδιο.

Μιὰ στιγμὴ, ἡ Νίτσα τοὺς ἔδωσε μιά κακὴ εἰδήση:

— «Ἐνα μεγάλο σύννεφο ζυγώνει τὸ φεγγάρι! Μὴ μᾶς τὸ σκεπάσῃ;

— «Ὁρκισμένο νᾶναι! φώναξε ὁ Ἀλκῆς καὶ πετάχτηκε

Ἐπίσω του κι' ὁ Νίκος. Ἀκόμα κι' ὁ πατέρας ἀψῆσε τὴν ἐφημερίδα του καὶ πλησίασε στὸ παράθυρο.

Ναί. Ἐνα μεγάλο σύννεφο, μακρουλό, μαῦρο στὴ μέση κι' ἀσημένιο στὶς ἄκρες, ἦταν πολὺ κοντὰ στὸ φεγγάρι. Ἀλλ' ἄμα τὸ κοίταξαν καλὰ, ἡσύχασαν: δὲν πλησίαζε, ἀπομακρυνόταν. Κι' ὅυτε κανέν' ἄλλο σύννεφο φαίνονταν κοντὰ ἢ μακριά.

Ἡ ἀνησυχία πέρασε, μὰ ἡ ἀνυπομονησία ἐξακολοῦθοῦσε καὶ μεγάλωνε.

— «Διάβασα! εἶπε ὁ Νίκος κλείνοντας τὸ βιβλίον.

— «Ἐγραψα! εἶπε ὁ Ἀλκῆς, στυπώνοντας τὸ τετράδιο.

Καὶ πήγαν στὸ παράθυρο. Ἡ

ὥρα κιόλα πλησίαζε... Δὲν πέρασαν ὅυτε πέντε λεπτά, καὶ τὰ παιδιὰ ἔβγαλαν τίς φωνές:

— «Νά! νά! ἡ ἐκλείψῃ ἀρχίζει!

— «Ἐπιτέλους!

— «Τὸ φεγγάρι μαυρίζει στὴν ἄκρη!

Ἐτρεξαν κι' οἱ μεγάλοι. Κι' ὅλοι κάρφωσαν τὰ μάτια στὸ φεγγάρι, ποῦ, ἀλήθεια, εἶχε ἀρχίσει νὰ σκεπάζεται.

Ἀλλὰ τόσο σιγά, ποῦ οἱ μεγάλοι θαρρήθηκαν νὰ τὸ βλέπουν καὶ μπηχαν μέσα νὰ καθήσουν. Τὰ παιδιὰ ὅμως ἔμειναν ἐκεῖ. Διασκέδαζαν πολὺ νὰ βλέπουν τὸλόγιμο φεγγάρι νὰ μικραίνει λίγο-λίγο, νὰ σκοτεινιάζει. Ὑστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, εἶχε καταντήσει μισοφέγγαρο. Κι' ἀκόμα μικραίνει, μικραίνει, ὡς ποῦ δὲν ἀπόμεινε παρὰ ἕνα κομματάκι.

— «Τὸ ἀπολειφάδι! εἶπε γελώντας ὁ Νίκος.

Τὸ φεγγαρόφωτο εἶχε ἀδυνατίσει τόσο πολὺ, ποῦ στὸν οὐρανὸ φάνηκαν πάλι τὰστέρια. Γῆ καὶ θάλασσα σκοτεινίασαν. Κι' ἡ φωτεινὴ, ἡ μαγικὴ βραδυὰ ποὺ ἦταν ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα, ἔγινε νύχτα ζοφερή, γιὰτί ὅυτε τὸ «ἀπολειφάδι» ἐκεῖνο τοῦ φεγγαριοῦ φώτιζε καθόλου, ὅυτε ἡ ἀστροφεγγιά, με τὸ νοτιά, εἶχε τὴ δύναμη ἐκεῖνη ποὺ ἔχει ὅταν εἶναι βοριάς.

Τώρα ἡ ἐκλείψῃ εἶναι σωστή. Τὸ φεγγάρι εἶχε σκεπασθεῖ σχεδὸν ὅλο. **Μερικὴ** ἐκλείψῃ βέβαια, ἀφοῦ ἔμεινε κι' ἕνα μέρος ἀσκέπαστο: ἀλλὰ σχεδὸν **ὁλική**, ἀφοῦ τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν τόσο μικρό.

Ἀλλὰ νά! Σὲ λίγο ἀρχισε νὰ ξαναγίνεται φῶς. Τὸ «ἀπολειφάδι» μεγάλωνε τώρα, μεγάλωνε. Ἐγινε μισοφέγγαρο καὶ πάλι ἐξακολούθησε νὰ μεγάλωνῃ. Τὰστέρια ἔσβυναν, ἡ γῆ κι' ἡ θάλασσα ξαναφωτίζονταν. Ἦταν σὰ μιὰ δεῦτερη ἀνατολὴ φεγγαριοῦ. Καὶ στὸ τέλος ἡ νύχτα ξανάγινε πιδ φωτεινὴ κι' ἀπ' ἐκεῖ ἦταν, μ' ἕνα μεγάλο, ὁλόγεμο κι' ὁλοσπρόγυλο φεγγάρι ἐκεῖ ψηλά, στὴ μέση σχεδὸν τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ ἐκλείψῃ εἶχε τελειώσει.

— «Νά τὸ πάλι! εἶπε ὁ Νίκος δείχνοντας τὸ φεγγάρι. Ὅυτε γάτα ἦταν, ὅυτε ζῆμια ἔκαμε. Σὰ νὰ τὸ σκέπασε μιὰ στιγμὴ ἕνα συννεφάκι ποὺ ἔφυγε.

— «Ὁχι, ὄχι! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ἀλκῆς: δὲν εἶναι τὸ ἴδιο! Ὅταν σκεπάζει τὸ φεγγάρι ἕνα συννεφάκι, ὅυτε τὰστέρια ξαναφαίνονται στὸν οὐρανό, ὅυτε ἡ γῆ σκοτεινιάζει. Καὶ πίσω ἀπ' τὸ συννεφάκι, τὸ φεγγάρι χύνει τὸ φῶς του. Ἀλλὰ τώρα με τὴν ἐκλείψῃ, εἶχε σβύσει, εἶχε χαθεῖ. Ἀλλο πράμα!

— «Ὁ Ἀλκῆς ἔχει δίκιο, εἶπε ὁ

πατέρας, Καὶ γι' αὐτὸ οἱ Κινέζοι, δύναν γίνεται ἐκλείψῃ, πιστεύουν πὼς ἕνας δράκοντας καταπίνει τὸ φεγγάρι, καὶ κάνουν προσευχές, καὶ χτυποῦν σίδερα, γιὰ νὰ τὸν φοβίσουν καὶ νὰ τὸ βγάλῃ.

— «Νόστιμο κι' αὐτό, γέλασε ὁ Ἀλκῆς. Καὶ βέβαια ὁ δράκοντας τὸ βγάζει πάντα...

— «Κι' ὄχι μόνο οἱ Κινέζοι. Ἐξακολούθησε ὁ πατέρας, ἀλλὰ κι' ἄλλοι λαοὶ τρομάζουν ὅταν γίνεται ἐκλείψῃ τοῦ φεγγαριοῦ ἢ τοῦ ἡλίου... Δὲν ξέρουν πὼς εἶναι ἕνα φαινόμενο φυσικὸ. ἀκίνδυνο...

— «Καὶ διασκεδαστικό! συμπλήρωσε ὁ Νίκος.

— «Ναί, περιέργο. Καί, με τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔχουν ἀδίκιο οἱ ἀνήξεροι νὰ τρομάζουν, βλέποντας ἄξαφνα τὸν ἥλιο νὰ σκοτεινιάζῃ καὶ τὴν ἡμέρα νὰ γίνεται νύχτα!

— «Ἀγριο πράμα! εἶπε ὁ Ἀλκῆς.

— «Κι' οἱ λαοὶ ἐκεῖνοι ἄγριοι...

συμπλήρωσε γελώντας ὁ Νίκος.

— «Ἐμεῖς γιὰτί δὲν τρομάζουμε; ἐξακολούθησε ὁ πατέρας, γιὰτί ξέρουμε τί συμβαίνει... στὸν οὐρανό. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται νὰ γίνη ἐκλείψῃ — φεγγαριοῦ, ἡλίου, μερικὴ, ὁλική — οἱ ἀστρονόμοι μᾶς τὸ θυμίζουν, μᾶς προειδοποιοῦν, τὸ βάζουν κι' οἱ ἐφημερίδες, μᾶς δίνουν τὴν ὥρα ὡς τὸ δευτερόλεπτο. Γιὰ, ἄς μὴν ξέραμε τίποτ' ἀπ' αὐτά, καὶ σὰς ἔλεγα ἂν θὰ τρομάζαμε καὶ μεῖς ἢ ὄχι.

— «Μακάρι νὰ μποροῦσαν νὰ μᾶς προειδοποιοῦν ἔτσι καὶ γιὰ τοὺς σεισμούς, εἶπε ἡ μητέρα.

— «ὦ, γιὰ τοὺς σεισμοὺς εἶναι ἀδύνατο, εἶπε ὁ πατέρας. Γιὰ τίς ἐκλείψεις ὅμως, ξέρονιν ποιὲς καὶ πόσες θὰ γίνουν, ὄχι μόνο φέτος ἢ τοῦ χρόνου, παρὰ καὶ μέσα σὲ δέκα χρόνια, σὲ εἴκοσι, σὲ πενήντα!... Δὲ θὰ μποροῦσατε νὰ καταλάβετε πὼς γίνονται οἱ ἐκλείψεις, γιὰτί δὲν ξέρετε ἀκόμα ἀστρονομία. Ἀμα μάθετε ὅμως ἀργότερα, θὰ ἰδῇτε πὼς ὁ λογαριασμός δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολος... γιὰ τοὺς ἀστρονόμους.

— «Αὐτὸ τὸ λογαριασμὸ τὸν ἤξερε, μπαμπά, κι' ὁ Κολόμβος; ρώτησε ὁ Ἀλκῆς.

— «Γιὰτί;

— «Γιὰτί διάβασα κάπου, πὼς ὅταν ἀνακάλυψε τὴν Ἀμερικὴ, προφήτεψε καὶ μιὰ ἐκλείψῃ. Κι' αὐτὸ ἔκαμε τέτοια ἐντύπωση στοὺς ἀγριανθρώπους, ποὺ προσκύνησαν τὸν Κολόμβο γιὰ θεό.

— «Μπορεῖ, εἶπε ὁ πατέρας. Ὁ Κολόμβος ἦταν σοφὸς ἀνθρώπος κι' ἤξερε κι' ἀστρονομία... Φτάνει τώ-

ρα. Εἶναι πολὺ ἄργα. Ὁ Νίκος πρέπει νὰ πάῃ στὸ σπῆτι του καὶ σείς στὰ κρεβάτια σας. Πολὺ μοῦ ξαγρυπνήσατε ἀπόψε.

Τὸ σπῆτι τοῦ Νίκου, τοῦ ξαδέρφου, ἦταν δυὸ βήματα. Ἀμα κατέδηκε στὸ δρόμο, ὁ Ἀλκῆς κι' ἡ Νίτσα βγήκαν στὸ παράθυρο, νὰ τοῦ ποῦν κι' ἀπὸ κεῖ καληνύχτα.

— «Τὶ ὁμορφὴ βραδυὰ! τοὺς φώναξε κεῖνος. Δὲν κάνει καθόλου κρύο καὶ τὸ φεγγάρι εἶναι σ' ὅλη του τὴ δόξα. Καλὰ εἶπε ἡ Νίτσα: Ὅυτε γάτα ἦταν, ὅυτε ζῆμια ἔκαμε.

Τὰ παιδιὰ κοίταξαν πάλι τὸ φεγγάρι. Ἦταν, ἀλήθεια, λαμπρό. Τίποτα δὲν ἔδειχνε πὼς εἶχε περάσει ἀπὸ μιὰ τέτοια περιπέτεια.

— «Ὁ δράκοντας τὸ ἔδγαλε ὅπως τὸ κατάπτε, εἶπε γελώντας ἡ Νίτσα. Δὲν τὸ ἔφαγε ὅυτε ἕνα τόσο δᾶ κομματάκι!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟ

ΑΓΩΝΙΕΣ

Τὸ σπῆτι ἔχει πάρει μιὰν ἀλλοιώτικη πένθυμη ὄψη, λὲς κι' ἕνα σκοτεινὸ πέπλο ἔχει παντοῦ ἀπλωθεῖ.

Ἡ ἀδελφοῦλα εἶναι ἀρρωστή!

Χθὲς τὸ βράδυ ἦταν πολὺ κόκκινη καὶ φώναζε δυνατὰ: ἔστριφογύριζε στὸ κρεβάτι της πετώντας τὰ σκεπάσματα. Ὁ μπαμπὰς ἔλεγε «τί εὐθυμὴ ποὺ εἶναι!» ἡ μαμμὰ ὅμως φαίνονταν στενοχωρημένη. Τὴ νύχτα τὴν ἔπιασε δόλγας κι' ὅταν τὸ πρῶτ' ἤρθε ὁ γιὰτρός, ἀφοῦ τὴν ἐξέτασε προσεχτικὰ, εἶπε πὼς ἔχει μιὰ δυνατὴ βρογχίτιδα κι' ὅτι πρέπει νὰ προσέξουν πολὺ, γιὰτί εἶναι κατὶ σοβαρό.

Ὁ μπαμπὰς χλώμιασε, ἡ μαμμὰ ἀρχισε τὰ κλάμματα, κι' ἡ νταντὰ ἔκανε ὅλη τὴν ἡμέρα ζημιές ἀπ' τὴ στενοχώρια της. Ὅσο γιὰ τὸν Τοτό, αὐτὸς δὲν μπορεῖ ἀκόμη νὰ συνέλθῃ, ὅλο μαῦρες σκέψεις γυρίζουν στὸ μυαλό του.

Ὅταν εἶναι πολὺ ἀρρωστος κανεῖς, καμμιὰ φορὰ πεθαίνει! μήπως κι' ἡ Λιλίκα... Καὶ μὲν Λιλίκα, εἶναι τόσο χλωμή, μοιάζει σὰν κερένια μετὴ τὴ μεγάλη χλωμάδα της. Πρῶτα μόλις ἀνοίγει τὰ ματάκια της, ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ, νὰ κλαίῃ, νὰ γελᾷ. Κουράζονται κανεῖς μόνο νὰ τὴ βλέπῃ. Τώρα τίποτα! Ὅυτε γελᾷ, ὅυτε φωνάζει, ὅυτε κλαίει. Εἶναι ἀπόλυτα ἡσυχῇ, πλαγιασμένη στὸ κἀτασπρὸ κρεβάτι της μοιάζει σὰν νὰ κοιμάται, ἕνας δυνατὸς ξερόβηχας μόνο ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τὴν τραντάζει ὁλόκληρη. Κοκκινίζει, ἰδρώνει καὶ βλέπει κανεῖς πόσο ὑποφέρει.

Τὸν περισσότερο καιρὸ ἔχει κλειστά τὰ ματάκια της, μὰ καὶ ὅταν τὰ ἀνοίγει ἔχει ἕνα τόσο ἀφηρημένο βλέμμα, ποῦ ὁ Τοτός τρομάζει. Μήπως ἔχει νοσταλγήσει τὸν παρὰδεισο ἀπ' ὅπου ἔφυγε; Ἐκεῖ ποῦ ὅυτε κλαίει, ὅυτε λυπάται κανεῖς ποτέ. Ἐνα ἀόρατο χέρι τοῦ σφίγγει τὴν ψυχὴ καθὼς τὸ συλλογίζεται αὐτό.

Σκυμένος στὸ κρεβάτι της, τῆς ψιθυρίζει νὰ κἀνῃ ὑπομονή, ὅλα θὰ περάσουν, νὰ πάρῃ εὐκολὰ τὰ γιὰτρικά της καὶ πρὸς Θεοῦ νὰ μὴ φύγῃ. Ὅτ' αὐτὸς λυπήσῃ ὅλους τόσο πολὺ καὶ τὸν Τοτό περισσότερο ἀπ' ὅλους.

Πρῶτα, μερικὲς φορὲς τὴ βαιρείοταν τὴν ἀδελφοῦλα του. Ἐκλαιγε ἴσα ἴσα τὴν ὥρα ποὺ ἤθελε κανεῖς νὰ ἡσυχάσῃ, τὴν κρατοῦσε ἡ μαμμὰ στὴν ἀγκαλιά της τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἤθελε κι' ὁ Τοτός νὰ καθίσῃ στὰ γόνατά της, κοιμόταν τὴν ὥρα ποὺ ἤθελε ὁ Τοτός νὰ παίξῃ, νὰ φωνάξῃ.

Μήπως νόμισε ὁ Θεοῦλης πὼς τοῦ εἶναι βάρος καὶ θέλει νὰ τοῦ τὴν πάρῃ; Τώρα μόνον καταλαβαίνει πόσο τὴν ἀγαπάει, κι' ἂν φύγῃ ἡ Λιλίκα, ποτὲ καὶ με τίποτα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ παρηγορηθῇ, ὅυτε καὶ με τὸ Ρεξ τὸ γάτο του ποὺ τόσο ἀγαπάει.

Ἡ νύχτα πέρασε πολὺ ἄσχημα. Κοντὰ τὰ μεσάνυχτα, ποῦ ἔτυχε ὁ Τοτός νὰ ξυπνήσῃ, ἄκουσε πάλι ἐκεῖνον τὸν ἀπαίσιο βήχα καὶ δόλματα στὴν κάμαρα τῆς Λιλίκας. Χωρὶς ἄλλο θὰ ὑπέφερε.

Τὸ πρῶτ' ὅταν κατέδηκε νὰ πῇ τὸ γάλα του, δὲ βρήκε τίποτα ἔτοιμο.

Ὁ μπαμπὰς κατὰχλωμος ἔκανε βόλτες-βόλτες στὸ διάδρομο. Τὴ μαμὰ δὲν τὴν εἶδε καθόλου καὶ ὅταν ζήτησε νὰ πάῃ στὴν κάμαρα τῆς ἀδελφοῦλας, τὸν ἐμπόδισαν. Ἐνας ἀόριστος φόβος ἀρχισε νὰ τὸν κυριεύῃ, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ὁ νοῦς του πήγε σὲ κατὶ μαυροντυμένους ἀνθρώπους, ποὺ βλέπει καμμιὰ φορὰ στὸ δρόμο νὰ κρατοῦν κατὶ μακρόστενα κουτιά: ἔχει καὶ μερικὰ τόσο μικρά...

Ὁ γιὰτρός ἤρθε πρῶτ' πρῶτ'. Ὁ Τοτός κατὰμονος τριγύριζε στὸν κῆπο. Φαίνεται τόσο σοφὸς ὁ γιὰτρός. Αὐτὸς ποὺ γιὰτρεῖται τόσο κόσμο θὰ μπορούσε νὰ πῇ καὶ στὸν Τοτό. Ὁ γιὰτρός βγαίνει, σφίγγει τὸ χέρι τοῦ μπαμπᾶ, τοῦ λέει δυὸ λόγια καὶ φεύγει.

Μιὰ φιλὴ φωνίτσα τὸν σταματάει:

— «Κύριε γιὰτρέ.

Σκύβει τὸ κεφάλι καὶ βλέπει τὸν Τοτό ἐμπρὸς του.

— «Ὅτ' κἀνετε γρήγορα τὴν ἀδελφοῦλα μου καλὰ;

— «Ἐλπίζω, μικρὲ μου φίλε, ἐλπίζω.

— «Δὲ μοῦ λέτε, σὰς παρακαλῶ,

(*) Τὰ κεφάλαια 1—8 δημοσιεύθηκαν στὴ Διάπλαση τοῦ 1933, φυλλάδιον 45—52.

γιατί την αφήνει ο Θεούλης ν' αρρωσταίνει;

— Ο γιατρός φαίνεται σάν νά μὴ ξέρη τί νά πῇ· ὕστερα ἀπὸ λίγο ξεροβήχει καὶ λέει:

— Ὅλα τὰ μικρὰ παιδάκια ἀρρωσταίνουν, γιὰ νὰ γίνονται ὕστερα πιδ γερὰ.

Ὁ Τοτὸς δὲ μένει καὶ πολὺ ἱκανοποιημένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπάντησιν, δὲν ἐπιμένει ὅμως, ἀφοῦ ἀρρωσταίνουν ὅλα τὰ παιδάκια...

— Δὲ θὰ πεθάνῃ ὅμως, δὲ θὰ πάῃ νὰ ξαναβρῇ τὰ ἀγγελούδια, δὲν εἶν' ἐτσι;

Ὁ γιατρός ταράζεται. Ἦταν κι' αὐτὸς πατέρας, θυμᾶται τὸ παιδάκι ποὺ ἔχασε καὶ λέει:

— Ὅχι, μικρούλη μου, θὰ τὴ φυλάξουμε τόσο καλὰ, ποὺ δὲ θὰ μπορέσῃ ὁ κακὸς ἄγγελος νὰ τὴν πάρῃ.

Ὁ Τοτὸς μένει εὐχαριστημένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπάντησιν. Μόλις ἐφυγε ὁ γιατρός ἄρχισε νὰ τὴν ἐξηγῇ στὸν ἐαυτὸ του. Πρέπει νὰ τὴ φυλάξω πολὺ τὴν ἀδελφούλα, εἶπε ὁ γιατρός, αὐτὸ θὰ πῇ ὅτι πρέπει πάντα νά ναι κάποιος κοντὰ της, γι' αὐτὸ κι' ἡ μαμὰ δὲ βγαίνει διόλου ἀπὸ τὴν κάμαρα της, ὥστε ἂν ἔρθῃ ὁ κακὸς ἄγγελος νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ νὰ τὴν πάρῃ. Εἶναι φῶς φανερό· πῶς δὲν τὸ εἶχε καὶ μόνος του καταλάβει.

Νύχτωσε. Ἀφοῦ ἔκανε τὴν προσευχή του, καὶ παρακάλεσε ὁ Τοτὸς τὸ Θεούλη νὰ κάνῃ καλὰ τὴ Λιλίκα, πλάγιασε. Ὅλο τρομαχτικὰ ὄνειρα ταράζουν τὸν ὕπνο του, ὥσπου ξυπνάει σάν τὴν περασμένη νύχτα. Σκοτάδι, στὴν ἀρχὴ δὲν ξέρεי καλὰ-καλὰ ποὺ βρίσκεται, ὁ κακὸς βήχας ὅμως τοῦ τὰ φέρνει ὅλα στὸ νοῦ.

Ἦσυχία ἀπόλυτη. Οὔτε ὁ πιδ μικρὸς θόρυβος δὲν ἀκούγεται. Ποῖος ξέρει, ἴσως νὰ τοὺς πῇρε ὅλους αὐτὴ τὴ νύχτα ὁ ὕπνος καὶ βρῇ εὐκαιρία ὁ κακὸς ἄγγελος καὶ πάρει τὴ Λιλίκα.

Ὁ Τοτὸς φοβάται τὸ σκοτάδι, τὸ κρύο, τὴ μοναξιά. Δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτα ἐξ ἄλλου, δὲν εἶν' ἐτσι; Σὲ λίγο ὁ ἀπαίσιος βήχας ξανακούγεται.

Ἦσυχία ἀπόλυτη. Οὔτε ὁ πιδ μικρὸς θόρυβος δὲν ἀκούγεται. Ποῖος ξέρει, ἴσως νὰ τοὺς πῇρε ὅλους αὐτὴ τὴ νύχτα ὁ ὕπνος καὶ βρῇ εὐκαιρία ὁ κακὸς ἄγγελος καὶ πάρει τὴ Λιλίκα.

Ὁ Τοτὸς φοβάται τὸ σκοτάδι, τὸ κρύο, τὴ μοναξιά. Δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτα ἐξ ἄλλου, δὲν εἶν' ἐτσι; Σὲ λίγο ὁ ἀπαίσιος βήχας ξανακούγεται.

Ὁ Τοτὸς σηκώνεται, ἀνοίγει μὲ προσοχὴ τὴν πόρτα καὶ σὲ λίγο μπαίνει στὴν κάμαρα τῆς Λιλίκας. Εἶναι μισόφωτο, μιὰ ρῶξ λαμπίτσα φωτίζει ἀπαλὰ τὸ χλωμὸ προσωπάκι τῆς ἀδελφούλας ποὺ κοιμάται. Στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, — καθὼς εἶναι ξυπόλιτος δὲν κάνει διόλου θόρυβο, — πλησιάζει στὴν κου-

νίτσα της καὶ τῆς πιάνει τὰ χεράκια. Τώρα τὴ φυλάει, δὲ μπορεῖ ὁ κακὸς ἄγγελος νὰ τὴν πάρῃ. Σὲ λίγο τὸν παίρνει κι' αὐτὸν ὁ ὕπνος, κι' ὅταν κατὰ τὰ χαράματα, ξυπνάει ἡ μαμὰ καὶ σηκώνεται ἀπ' τὴν πολυθρόνα ποὺ εἶχε πλαγιάσει, εὐχαριστημένη ποὺ πέρασε ἡ σούχα ἡ νύχτα, δὲν

μπορεῖ νὰ κρατήσῃ ἕνα ἐπιφώνημα ἐκπληξῆς, βλέποντας τὸν Τοτὸ μὲ τὰ νυχτικά του, νὰ κοιμάται σὲ μιὰ καρέκλα, κρατώντας σφιχτὰ τὰ χεράκια τῆς Λιλίκας.

(André Lichtenberger)

ΒΑΣΟΥΛΑ Α. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

Α'

Ὁ Παῦλος κι' ὁ πατέρας του
— Ἕνα γράμμα, κύριε... Δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ εἶναι...

Ὁ ὑπηρέτης παρουσίασε τὸ γράμμα σ' ἕνα δίσκο, ἡ νὰ ποῦμε καλύτερα, μὲ τὸ ἀριστερὸ του χέρι κρατοῦσε ἕνα δίσκο, καὶ μὲ τὸ δεξιὸ του στριφογύριζε ἕνα χοντρὸ φάκελλο, γεμάτο γραμματόσημα ἀπὸ τόπους μακρινούς.

Ἀλλὰ ὁ κύριός του, ποὺ ἐκείνη τὴν ὥρα συζητοῦσε, δὲν τὸν πρόσεξε — Καλύτερα νὰ πᾶς στὴν Ἀγγλία, ἔλεγε στὸ γιό του, νὰ ἐπισκεφθῇς τὸ Μάντσεστερ, τὸ Βίρμιγγαμ, τὸ Λήδς, ὅλα τὰ μεγάλα ἐργοστάσια ποὺ ἐπιθυμεῖς νὰ γνωρίσης.

— Ἐχουμε πάντα καιρὸ καὶ γι' αὐτὸ τὸ ταξίδι, ἀποκρίθηκε ὁ νέος. Σεῖς, μπαμπά, θὰ θέλατε τόσο πολὺ νὰ ἴδῃτε τὴ Νεάπολη, τὴ Φλωρεντία καὶ τίς νέες ἀνασκαφές τῆς Ρώ-

μης... Πᾶμε καλύτερα στὴν Ἰταλία. Ἦταν Ἰούλιος κι' ἐπρόκειτο νὰ λυθῇ τὸ μεγάλο πρόβλημα τοῦ θερινοῦ ταξιδιοῦ. Πατέρας καὶ γιὸς — Βενιαμὴν καὶ Παῦλος Κλοακέν — προγευμάτιζαν εἰς τοὺς στήν τραπεζαρία μιᾶς εὐρύχωρης κατοικίας, στὴν ὁδὸν Βοσγίων, στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ ὁ κ. Κλοακέν εἶχε μεταφέρει τοὺς ἐφεστίους του ἀπὸ τὴ Νάντη, ἀφότου ὁ γιὸς του εἶχε ἀρχίσει τίς σπουδές του στὴ Σχολὴ τῶν Βιομηχανικῶν Τεχνῶν. Κι' ἡ φράση «εἶχε μεταφέρει τοὺς ἐφεστίους του», δὲν εἶναι ἀπλὴ μεταφορά. Ὁ κ. Κλοακέν, σάν ἀρχαιολόγος, εἶχε μεγάλη συλλογὴ ἀπὸ ἀρχαῖα ἀντικείμενα, προπάντων μαρμαρένια ἢ χάλκινα ἀγαλματάκια θεῶν, ποὺ τὰ ἐλάτρευε. Ἡ τραπεζαρία μαρτυροῦσε τὴν ἀρχαιομανία του. Ὅλοι οἱ τοῖχοι ἦταν σκεπασμένοι ἀπὸ ἐκμαγεῖα ἀναγλύφων, συντρίμια ἀγαλμάτων, προτομές μὲ σπασμένες μύτες, λίθινες πλάκες γεμάτες ἐπιγραφές ἐλληνικές, λατινικές, ἱερογλυφικά, σφηνοειδῆ, ἀρχαῖα νομίσματα, δακτυλίδιους καὶ τέτοια.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ λείψανα τῶν ἀρχαίων πολιτισμῶν, ἕνα κομψὸ μοντέλο ἀτμομηχανῆς, ποὺ γυάλιζε πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι, ἀποτελοῦσε χτυπητὴ ἀντίθεση κι' ἔδειχνε πόσο διαφορετικές ἦταν οἱ κλίσεις κι' οἱ ἀσχολίες τῶν δύο κατοίκων ἐκείνου τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ κ. Βενιαμὴν Κλοακέν, ἄλλοτε παλαιογράφος ἀρχαιοφύλακας στὴ Νάντη, ἀφοῦ ἐπλούτησε ἄξαφνα ἀπὸ κληρονομία μακρινοῦ του θεοῦ, μπόρεσε πιδ νὰ ἐπιδοθῇ ἐλεύθερα στὴν ἐπιστήμη ποὺ τόσο ἀγαποῦσε. Ἦταν τώρα πενήντα χρονῶν, μὲ δξὺ βλέμμα, μὲ σταχτιά μαλλιά καὶ μὲ μακρυὰ μύτη ποὺ μυριζόταν διαρκῶς σάν τοῦ σκύλου.

Ὁποῖος τὸν ἐβλεπε πῶς ἔ-

πεφτε πάνω σὲ μιὰ παλιὰ πέτρα ἢ σ' ἕνα πρασινισμένο νόμισμα, πῶς τάρπαζε, πῶς τὰ κοίταζε, καταλάβαινε ἀμέσως τὸ πάθος του, τὴ μανία του. ποὺ τὸν ἔκανε νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται στὸν κόσμον γιὰ πρᾶγμα ἂν δὲν εἶχε ἡλικία τριῶν ἢ τουλάχιστο δυὸ χιλιάδων ἐτῶν.

Ὁ γιὸς του Παῦλος ἦταν ὁλωςδιόλου ἄλλος ἄνθρωπος. Πεντάρα δὲν ἔδινε αὐτὸς γιὰ ἀρχαῖα, ποτὲ δὲν θὰ ποφάσιζε νὰ κάμῃ οὔτε δέκα βήματα γιὰ νὰ ἴδῃ μιὰ αἰγυπτιακὴ στήλη ἢ μιὰ ἐπιγραφὴ τῆς Νινευί, κι' οὔτε θὰ γύριζε κἂν ἂν τοῦ ἔλεγαν, ἄξαφνα, πῶς βρέθηκαν τὰ χαμένα χέρια τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου. Μόνο τὰ σημερινὰ κινούσαν ὅλο του τὸ ἐνδιαφέρον — οἱ μηχανές, οἱ ἀνακαλύψεις, οἱ πρόσδοι τῆς βιομηχανίας — καὶ συχνὰ ἔλεγε πῶς μιὰ τελεία ἀτμομηχανὴ εἶναι ἀριστούργημα πολὺ ἀνώτερο ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα τοῦ Μπελβεντέρ. Ὁ κ. Κλοακέν πείραζε τὸ νεαρὸ μηχανικό. Τὸν ἔλεγε Βάνδαλο κι' ἄγριο Γιαγκαῖο. Ὁ Παῦλος πάλι ἱσχυριζόταν πῶς ὁ πατέρας του θάταν ἄλλοτε ἱερέας τῆς Ἰσιδας ἢ ἀγχειοπλάστης στὴν Ἀττική, καὶ πῶς κατὰ λάθος βρέθηκε στὸν αἰῶνα αὐτὸν τοῦ ἀτμοῦ καὶ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ.

Δὲν δίνω μιὰ βίδα νέας μηχανῆς νὰ πάρω ὅλες τίς μετόπες τοῦ Παρθενῶνα! φώναζε ὁ γιός.

Κι' ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νάχα κάνει τὴ μύτη μόνο τοῦ Ἑρμῆ τοῦ Πραξιτέλη παρὰ νὰ ἐφεύρισκα ὅλες αὐτὲς τίς διαβολομηχανές! φώναζε ὁ πατέρας.

Ἐδῶ γελοῦσαν κι' οἱ δυὸ κι' ἡ φιλονεικία ἔπαυε.

Ὁ Παῦλος ἦταν εἰκοσιτριῶν χρονῶν, μὲ φυσιογνωμία ποὺ φανέρωνε εὐλικρίνεια, μὲ κομμένα σύρριζα μαλλιά καὶ μὲ ξανθὰ γενάκια (ὅπως πολλοὶ νέοι συνήθιζαν ἐκεῖνο τὸν καιρὸ). Πρὸ ὀλίγου εἶχε πάρει δίπλωμα πολιτικοῦ μηχανικοῦ, καὶ πρὶν μπεῖ στὴ Σχολή, εἶχε ὑπηρετήσει ἕνα χρόνον στρατιώτης, γι' αὐτὸ διατηροῦσε τίς κανονικὲς καὶ μεθοδικὲς συνήθειες τῶν στρατιωτικῶν.

Κατὰ βάθος οἱ δυὸ αὐτὲς ὑπάρξεις λατρεύονταν, κι' ἄλλο δὲν σκέπονταν στὴ ζωὴ τους παρὰ πῶς νὰ θυσιάζουν, ὁ ἕνας γι' ἀγάπη τοῦ ἄλλου, τίς δρεῖξεις καὶ προτιμήσεις τους. Ἐτσι καὶ τώρα ὁ Παῦλος προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν πατέρα του νὰ προτιμῇ τὴν Ἰταλία, ἐνῶ αὐτὸς, παρὰ τὴν ἐνδόμυχη ἐπιθυμία του, ἐπέμενε νὰ ταξιδέψουν στὴν Ἀγγλία.

Θὰ περνούσαμε κι' ἀπὸ τὴν Ἑλβετία καὶ θὰ βλέπαμε τίς ἐργασίες γιὰ τὴ σήραγγα τοῦ Ἀγίου Ρο-

θάρδου, ἔλεγε ὁ γιός (τότε ἀκόμα ἡ περίφημη αὐτὴ σήραγγα δὲν εἶχε τελειωθῇ).

Κι' ἂν πᾶμε στὴν Ἀγγλία, νομίζεις δὲν ἔχει τίποτα νὰ ἴδῃ ἐγὼ; ἔλεγε ὁ πατέρας. Μὰ μόνο τὰ κειμήλια τοῦ Βρεττανικοῦ Μουσείου θὰ μοῦ ἔφταναν!

Ποῖος ξέρει ὥς πότε θὰ ἐξακολουθοῦσε ὁ συναγωνισμὸς αὐτὸς τῆς αὐταπάτης, ἂν ὁ ὑπηρέτης δὲν ἀποφάσιζε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴ φράση του:

— Κύριε, ἕνα γράμμα... δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ εἶναι...

Αὐτὴ τὴ φορά ὁ κ. Κλοακέν τὸν ἀκούσε.

— Ἐννοία σου, τοῦ εἶπε, καὶ θὰ τὸ μάθουμε. Δός μου το!

Ὁ κύριος πήρε τὸ γράμμα κι' ὁ ὑπηρέτης — Γιάννη τὸν ἔλεγε — βγήκε.

Ἀλλὰ τὴν ἴσταν ἡ περιέργεια του νὰ μάθῃ ἀπὸ ποῦ ἦρθε καὶ τί εἶχε μέσα ὁ χοντρός ἐκεῖνος φάκελλος, ὥστε σὲ λίγο ξαναγύρισε μὲ ἄλλο δίσκο, γιὰ νὰ σηκώσῃ τάχα τὸ τραπέζι.

Στὸ μεταξύ ὁ κ. Κλοακέν εἶχε ἀνοίξει τὸ γράμμα καὶ τὸ ἐξέταζε.

«Καλοῦντα, ... ψιθύριζε ποῖος νὰ μὲν γράφῃ ἀπὸ τὴν Καλοῦντα;... Ἀ! αἱ... ἔχουμε, βλέπω, σπουδαῖα νέα!... Ὁ συναγ-

ματάρχης Ρεβινσὼν, ὁ γαμπρός μου, μοῦ γράφει πῶς πέθανε καὶ μὲ διορίζει κηδεμόνα τῶν παιδιῶν του κι' ἐκτελεστὴ τῆς διαθήκης του... Ποτέ δὲν τὸ περίμενα! Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν τὸν εἶδα ποτὲ στὴ ζωὴ μου καὶ ποὺ στὸ διάστημα δεκατριῶν ἐτῶν δὲν μοῦ ἔγραψε παρὰ μιὰ φορά, γιὰ νὰ μοῦ ἀναγγεῖλῃ τὸ θάνατόν της καὶ τῆς ἀδερφῆς μου...»

Ὁ Παῦλος θυμόταν ἀμυδρὰ πῶς μιὰ ἀδερφή τοῦ πατέρα του, ἀπὸ ἄλλῃ μέλιστα μητέρα — γιατί εἶχε γεννηθῇ ἀπὸ τὸ δεύτερο γάμο τοῦ πα-

ποῦ του — εἶχε παντρευθεῖ ἕναν ἀγγλο ἀξιωματικὸ ποὺ τὸν ἀκολούθησε στὴς Ἰνδίες. Θυμόταν ἀκόμα πῶς κάποτε εἶχε ἀκούσει πῶς αὐτὴ ἡ θειά του πέθανε καὶ ἀπὸ χολέρα. Ἀλλὰ τίποτ' ἄλλο δὲν ἤξερε.

Μοῦ γράφει ἕνας σολίστορ, ἕνας συμβολαιογράφος νὰ ποῦμε ἡ δικηγόρος, ἡ καὶ τὰ δυὸ μαζί, τοῦ τόπου ἐκεῖνου, ἐξακολούθησε δυνατὰ ὁ κ. Κλοακέν. Μὰ ὅλα τὰ ξέρουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι! Ἀκούσε δῶ:

«Ὁ ὑπηρέτης ἔρριξε κάτω ὅλα κερὴ πυρραμίδα ἀπὸ παιδικά...»

«Καλοῦντα, 14 Ἰουνίου 1882

«Κύριε,

«Σὰς ἀναγγέλλομεν μὲ λύπην, ὅτι ὁ ἀξιότιμος συναγματοάρχης Γεώργιος Πλαντάξενετ Ροβινσὼν Κροῦσος, ἐπὶ πότης τοῦ τάγματός τοῦ Λουτροῦ, ταξιάρχης τοῦ Ἰνδικοῦ Ἀστέρος, δικαίτης τοῦ 111ου συντάγματος τοῦ Ἰνδικοῦ στρατοῦ τῆς Αὐτῆς Βρετανικῆς Μεγαλειότητος (*), ἀπέθανε τὴν 8 αὐτοῦ τοῦ μηνὸς εἰς τὴν Καλοῦντα. Διὰ τῆς ἰδιογράφου διαθήκης

(*) Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας καὶ Αὐτοκράτεισα τῶν Ἰνδιῶν ἦταν τότε ἡ Βικτωρία, μάμμη τοῦ σημερινοῦ βασιλέως.

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τὸ «Παῖδι τοῦ Ἥλιου», μελαψὸ σάν χάλκινο ἀγαλμα, κάνει τὸ μπάνιο του στὴ θάλασσα τοῦ νησιοῦ του, στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανό.

του από 19 παρελθόντος Μαρτίου, της οποίας αντίγραφον, δένοντες επικυρωμένον, σάς έσωκλείομεν, ό μακαρίτης σάς διορίζει κηδεμόνα των τέκνων του και ένα από τους έκτελεστές της διαθήκης του.

«Αναμένοντες τας διαταγάς σας, διατελούμεν πρόθυμοι.

Γκρέχαμ και Σα»

—Ώραία δουλειά! είπε ό κ. Κλοακέν. Και πού ξέρω εγώ από τέτοια πράγματα; Θά βρω τό μπελά μου στίς Ίνδιες. Φαντάσου τί κληρονομικά ζητήματα θά προκύπτουν κάθε ώρα και τό σκοτούρα θά είναι ή διαχείριση ή τό μοίρασμα μιάς περιουσίας από είδων-είδων χαρτιά και νομίσματα, γιά μένα πού δυσκολεύομαι καλά-καλά νά κάμω και μιά πρόσθεση! Και τί εύθνη!... Εύτυχως, μου φαίνεται πώς είμαι ακόμα σέ καιρό νάποποιήθω την τιμή πού μου κάνουν. Θά προβάλλω πώς είναι αδύνατο νά είμαι καλός κηδεμόνας από τόσο μακριά... Ας ίδουμε τώρα και τή διαθήκη.

Έδω ό κ. Κλοακέν ξεδίπλωσε ένα μεγάλο έγγραφο από πολλά φύλλα χαρτοσήμου, κι' άπρόσκοπτα—τό γράψιμο ήταν καθαρώτατο—διάβασε τ'άκλουθα:

(Ακολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΣΤΙΓΜΑ

Αγαπητοί μου,

ΣΕ μιάν έφημερίδα διάβασα προχτές μιά περιγραφή των Σφαγείων. Και μου έκαμε τέτοια φρίκη, πού είπα: Καλά κάνουν όσοι δέν βάζουν στό στόμα τους κρέας! Έχουν δικιο όι φυτοφάγοι, όι «καρποδίταιοι» όπως τους έλεγε ό Πλάτων Δρακούλης! Μόνον άν τους μιμούνταν όλοι όι πολιτισμένοι άνθρωποι, θά εξαφανίζοταν αυτό τό «στίγμα του πολιτισμού μας», όπως ονομάζει και ό άρρογράφος τά Σφαγεία του Δήμου Αθηναίων. Και πραγματικώς είν' ένα στίγμα. Πολιτισμένοι άνθρωποι δέν έπρεπε νά τό άνέχονται στόν τόπο τους. Και δέν είναι πολύ μακριά από την πόλη,—άπό τή κέντρα, τή μέγαρο, τή Πανεπιστήμια, τίς Βιβλιοθήκες, τή Μουσεία... Όλοι ξέρουν αυτή τή συνοικία πού λέγεται «Σφαγεία», τό συνοικισμό των πιδ άτυχων από τους πρόσφυγες, πού είναι καταδικασμένοι νά μυρίζουν πάντα αίμα και ν' άκούνε τή μουγγριτά των βωδίων και τή ξεφωνητά των χοίρων πού σφάζονται. Κι' έπειτα νά βλέ-

πουν όλ' αυτά τ'απίσια σφάγια,στοιβαγμένα στά κάρρα, πού σέ άτέλειωτες σειρές τή κουδάλουν στην Άγορά.

Σ' άλλους τόπους, λίγο πιδ πολιτισμένους, τά Σφαγεία είναι πολύ έξω από την πόλη, σ' έρημιά σχεδόν, και πάλι ούτ' έκει δέν σφάζουν τή ζώα μέ τό βρόδικο τρόπο πού τό κάνουν έδω. Έχουν μηχανήματα πού τή κεραυνόβολον μέ ήλεκτρισμό, έχουν άλλα πού τ'αυόγουν, τή καθαρίζουν, τή γδέρνουν, τή κομματίζουν, χωρίς νά βάζη άνθρωπος τό χέρι του παρά μόνο στή κουμπιά των ήλεκτρικών αυτών μηχανημάτων. Και τό αίμα ακόμα διαχετεύεται, φεύγει άδραστο, χωρίς νά λερώνη ούτε χέρι, ούτε ρούχα, και χωρίς νά σχηματίξη κόκκινες λίμένες και λάσπες στό δάπεδο. Έτσι και τή δυστυχισμένα ζώα υποφέρουν λιγώτερο—ό θάνατος είναι άκαριαός—κι' όι δυστυχισμένοι άνθρωποι των Σφαγείων δέν είναι υποχρεωμένοι έκει νά κολυμπούν στό αίμα όπως έδω, και ν' άκούνε μουγγρητά και ξεφωνητά. Οχ πητε: δέν τους κάνουν έντόπιωση όση κάνουν σ' έναν έπισκέπτη, σ' ένα γείτονα: έχουν συνηθίσει. Μά κι' αυτό δέν είναι μεγάλο κακό, νά συνηθίζουν άνθρωποι—κι' είναι όλακερες συντεχνίες—σέ τέτοια φρικτά έργα κι' άπαίσια θεάματα;

Γιατί στή δική μας Σφαγεία δέν υπάρχει μηχανήμα. Οι χασάπηδες κι' όι βοηθοί τους σφάζουν, κόβουν και γδέρνουν τή ζώα μέ τή χέρια τους και μέ τή μαχαίρια τους. Κι' ή έργασία αυτή γίνεται σ' ένα δάπεδο όπου τό αίμα σχηματίζει λίμένες, και τή σφαχτήρια, τή έντόστια και τή δέρματα σχηματίζουν λόφους. Μόνο τ'άρνια—λέει ό άρρογράφος—είναι προικισμένα μέ μιά βλακεία—σά νά τ'έξερε ή φύση—πού δέν τ'άφινει νά καταλάβουν την τύχη πού τή περιμένει: όταν τή οδηγούν στή σφαγή. Καμιά αντίσταση δέν κάνουν, ούτε όταν ό χασάπης τους άναποδογυρίζει τό λαιμό. Και τρώνε τή μαχαίρια χωρίς φωνή, χωρίς βόγγο, και ξεψυχούν μέ λίγους σφαδασμούς. Τά βώδια όμως προαισθάνονται, καταλαβαίνουν. Κι' άξαφνα σταματούν. Οι βοηθοί του χασάπη είναι υποχρεωμένοι νά τή κάμουν νά προχωρήσουν μέ τή βία. Έκείνα μουγγρίζουν, θρηνούν, παρακαλούν. Τά μεγάλα τους μάτια είναι γεμάτα έκεία και τρόμο. Κι' όταν τό λεπίδι χώνεται ξαφνικά στό καιριο σημείο—«δέντρο τής ζωής» λέγεται αυτό—τό βώδι ακόμα άντιστέκεται, θέλει νά σηκωθή στή πισινά του πόδια, μουγγρίζει, βογγά. Έπειτα πέφτει. Μά είναι ακόμα ζων-

τανό. Και γιά νά μ'ην υποφέρη περισσότερο, ό χασάπης, σπλαχνικός αυτή τή φορά, τό άποτελειώνει μέ μιά μαχαίριά στην καρδιά.

Πιδ πολύ κι' από τή βώδια, όι χοίροι προαισθάνονται τό θάνατό τους. Και βγάζουν τέτοια ξεφωνητά, και κάνουν τέτοια αντίσταση, πού όι άνθρωποι τή χάνουν. Αλλά είναι πολλοί κι' είναι δυνατόι. Τί νά κάμη ένας δυστυχισμένος χοίρος μπροστά σέ τόση δύναμη; Ας ξεφωνίζη, ας σπαράξη, ας δαγκάνη όσο θέλει. Τόν τσακώνουν, τόν δένουν, τόν άναποδογυρίζουν, κι' ό χασάπης χώνει τό μαχαίρι του όσο βαθειά μπορεί. Γιατί πρέπει νά τού κόψη την καρωτίδα. Κι' αυτή είναι τόσο καλά προφυλαγμένη κάτω άπ' τό στρώμα του πάχους πού έχει ό χοίρος, ώστε ό χασάπης, γιά νά τή βρή, χώνει καμιά φορά, μαζί μέ τό μαχαίρι, και τό χέρι του. Τόσο δύσκολο—και φριχτό—είναι τό σφάξιμο του χοίρου!

Και νά συλλογιέται κανείς τίς έκατοντάδες, χιλιάδες ζώα—άρνια, άρνάκια, βώδια, μοσχάρια, γουρούνια, γουρουνόπουλα—πού οδηγούνται καθεμέρα σ' εκείνη την κόλαση γιά νά υποφέρουν όλ' αυτά τή μαρτύρια! Ό άρρογράφος λέει πως ή κόλαση πού περιγράφει ό Ντάντες θά ωχριούσε μπροστά σ' αυτήν. Και ρωτά: δέν υπάρχει κι' έδω μιά Έταιρεία Ζωοφίλων; Τί κάνει; Μόνο τίς γάτες, τους σκύλους, τ'άλογα και τή γαϊδούρια προστατεύει. Γιατί δέν έπεκτείνει την προστασία της στή δυστυχισμένα ζώα πού πρέπει νά σφάζουμε γιά νά τρώμε; Γιατί δέν ένεργεί νά γίνουν κι' έδω Σφαγεία μέ μηχανήματα όπως στην Εύρώπη και στην Αμερική; Κι' άν δέν λυπάται τή ζώα, δέν λυπάται τουλάχιστο τους ανθρώπους εκείνου του συνοικισμού και δέν φωνάζει νά μεταφερθούν τ'απίσια Σφαγεία μακρύτερα, έξω από την πόλη, σέ καμιά έρημιά;

Ε, βέβαια, κι' έτσι τό κακό θά λιγόστευε, τό στίγμα θά κρυβόταν. Μά τί τή θέλετε! Η μόνη ριζική λύση θάταν ή φυτοφαγία. Αν άποφάσιζαν δηλαδή όι άνθρωποι νά τρώνε—γιά λόγους υγείας και ζωοφιλίας—μόνο χόρτα, όσπρια, φρούτα, αυγά, γάλα, ψάρια και θαλασσινά. Μήπως δέν θά ζούσαν έξαίρετα και μ' αυτά; Δυστυχώς είναι τόσο δύσκολο νά φίση ό άνθρωπος μακροχρόνιες και ριζωμένες έξεις!...

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Στόν Ξεπεσμένο Λόρδο

Και ξεπεσμένος χαιρέται την πρώτη του τή δόξα
Και καμαρώνει. Νοσταλγεί τους φοβερούς καυγάδες
Πού έκανε μέσ' στή βουλή των Λόρδων...—Ω, τί λόξα! Μά έμεινε άπένταρος... γυρνά στους μαχαλάδες, Κι' άπ' τίς παλιές τίς δόξες του τί τάχα τού άπομένει; Τό... τρυφερόν του ήμισυ: μιά λαϊδή ξεπεσμένη.

Στή Σφιγγά

Μυστηριώδης στέκεται κι' άμίλητη κοιτάζει...—Μ' αλήθεια είναι μυστήριο άφου είναι και γυναίκα—Δέν δμυλεί. Γιά τίποσε άπ' τή γύρω δέν τή νοιάζει, Κι' άς στέκονται προσκυνητάι μπροστά της πέντε-δέκα. Μ' αλήθεια! Όποιος την έκανε δέν τάνε... τετρακόσια, Η φαίνεται δέν θάξερε τή γυναικεία γλώσσα.

Στή Δικηγορία

Δικηγορία λέγεται, Δικηγορία κι' είσαι Στ' αλήθεια. Πάει ή γλώσσα σου στή ψέματα... ροδάνι. Σκίσε τα τό διπλώματα των δικηγόρων, σκίσε, Μπροστά σέ σένα χαρτωσιά κανέναν τους δέν πιάνει. Κούνησε τή γλωσσίσσα σου κι' όλοι τους θά σωπάσουν. Θ' άνοίξουν νά! τή στόματα γιά νά σ' άποθαυμάσουν.

Στόν Δούκα του Ράιχστατ

Μεγάλο όνομα! τρανό! Μεγάλος κι' ό... μικρούλης Όπου τό φέρε. Του Ράιχστατ δούκα τόν λέν δέν φτάνει; Κι' είναι γενναίος, δυνατός πολύ, και... τολμηρούλης. Τίς δόξες του πατέρα του φορεί, δίκιο στεφάνι, Μά μάδατε τί έμαθε μιά μέρα ό φτωχός; Αχ! είς φυγήν τόν έτρεψε... τοσοούλης πονηρός.

Ρέλια

Η ΒΑΛΑΝΙΔΙΑ

Α'.

Μακρύτερα άπ' όλες τίς στάνες ήταν ή στάνη του κύρ Δήμου. Καθαρή όσο λίγες. Γραφική όσο καμιά. Άπλωνόταν κάτω από μιά γέρινη, ροζιασμένη και πελώρια βαλανιδιά, πού φαινόταν ακόμα κι' άπ' τή τελευταία σπιτάκια του χωριού. Ό κορμός άνέβαινε, καμπυλώνοντας πού και πού, θαρροδώς ως τόν ούρανό. Είχε όμως όλα τή σημάδια του χρόνου άφημένα πάνω της. Κουφάλες βαθιές, πού κούρνιαζαν νυχτοπούδια. Σχισμές, πού έπλεκαν τή δίχτυα τους όι άρόχνης. Φαγώματα άπ' όπου έβγαίνουν μυρηγία κι' άλλα έν-

τομα. Κι' ήταν τό μεγαλύτερο μέρος της σκετασμένο μέ μουσκούλη. Στή σκιά της; έβλεπε νά φυτρώη κανένα χαμολούλουδο, φτωχό κι' αδύνατο, πού ζητούσε περιθάλψη και προστασία.

Πόσα και πόσα ζωάκια, ύπάρξεις μικρούτσικες ζούσαν στίς άνοιχτές της σάρες και περνούσαν τίς χειμωνιάτικες βραδυές τους! Θαρροδώς πως αυτό τό δέντρο είχε γίνει επίτηδες γιά νά προστατεύη. Άπλωνε τή τεράστια κλαριά του, τή γιομάτα φύλλα κατά τό καλοκαίρι, και προστάτευε τή πρόβατα του κύρ-Δήμου άπ' τίς καφερές άκτίνες του ήλιου, σά μητέρα πού σκεπάζει μέ τή χέρια, φιλόστοργα τό κεφαλάκι του παιδιού της.

Τό χειμώνα δεχόταν αυτό όλη τή βροχή, όλα τή κυπήματα του άγριου βοριά, και κοιτάζε περιήφανα τίς άστραπές πού έξοχίζαν τό μαύρο σκοτάδι τής νύχτας.

Χανόταν τό βλέμμα του κύρ-Δήμου μέσα σέ μιά βαθιά, πράσινη θάλασσα όταν κοιτούσε κατ' έπάνω. Δέν μπορούσε ποτέ νά δή μέσ' άπ' τή πυκνά κλαρία της τόν γαλάτιο ούρανό.

Τήν αγαπούσε πολύ. Τή θεωρούσε δική του, κτήμα του, συντροφιά του. Καθόταν εκεί δέκα χρόνια τώρα. Είχε άμέτροτες φορές ξεκουράσει τό γέρινο κορμί του στή ρίζα της. Είχε χρόνια παίζει τή γλυκειά του φλογέρα, άκούσε τή πουλιά να τιτιβίζουν, νά κάνουν τίς φωλίτσες τους στή πυκνά κλαρία της. Ποιος δέν αγαπάει τό σπίτι του;

Ήταν όμως και κάτι άλλο... Τό τεράστιο αυτό δέντρο κρεμόταν από τό πιδ λεπτό νήμα τής γέρινης και κουρασμένης καρδιάς του. Από μιά γλυκειά άνάμνηση. Όταν θά κοβόταν ποτέ αυτό, τότε και μόνο τότε ή αγάπη του γιά τή βαλανιδιά θάπερνε συντόρμια κάτω. Μά καθώς φαίνεται θά τόπερνε μαζί μέ τή ψυχή του. Εκεί λοιπόν κοντά στή στάνη είχε φτιάσει την καλυβούλα του. Ήταν πλεγμένη μέ κλαριά, φτέρες κι' άχαρα. Άπ' έξω δέ φαινόταν παρά ένας μεγάλος, χόρτινος σωρός...

Όποιος όμως περνούσε κατά τό μεσημέρι, όταν ό γέρο βοσκός συνήθιζε νά καθάει στή σκιά, θάκουε νά βγαίνει, από τή μικρή θύρα τής φτωχής καλύβας, ένα παραπονιάρικο τραγούδι φλογέρας. Τόπαιζε τώρα ό κύρ-Δήμος έδω και δέκα χρόνια. Μέ τή φλογέρα του τόπιανε κάθε τόσο περισσότερο παραπονιάρικο, και τόπαιζε μέ περισσότερον πόνο.

«Αυτό πράγμα αγαπάει στόν κόσμο—έλεγαν όι χωριανοί— πρώτα-πρώτα τή βαλανιδιά του κι' ύστερα τό τραγούδι του.» Γιά όλα τάλλα ή καρδιά του ήταν κλειστή. Όποιος τόν έβλεπε θά τόν νόμιζε έναν άγριο κι' άτίθασο τοσπάνι, ένα βουνίσιο δαίμονα. Μά όποιος πρόσεχε τή μάτια του θάβλεπε νά πλανιέται, σά σκιά, μιά πικρή μελαγχολία και μιά άπειρη καλοσύνη.

Ήταν ψηλός, είχε ένα κορμί κυπαρισσένιο. Η καπότα του ήταν πάντα μισή ριγμένη στην πλάτη του λεβέντικα. Τά πόδια του ήταν καλοσφισμένα και γερά, άν και γέρινα. Τό στή-

θος του πλατύ. Τό κεφάλι πλασιονόταν από μαλλιά δόλασπρα. Είχε μεγάλα άγκιστρωτά μουστάκια και πυκνά φρύδια. Φορούσε, λίγο στραβά ένα τοσπάνικο φεσάκι μαύρο και κρατούσε στό χέρι του μιά ψηλή και χονδρή άγκλίτσα. Τό πρόσωπό του ήταν πάντα κόκκινο. Τό χέρι του δέν έτρεμε ποτέ. Δέν γελούσε. Μονάχα ένα χαμάγελο σόλιζε τή χείλη του σαν έβλεπε, γυρίζοντας άπ' τή βασκή, τή βαλανιδιά του. Εκείνοι πού άκούσαν τή σπάνια λόγια του, λένε πως μουρμούρισε σιγά κάποτε μέ τή χωριάτικη προφορά του. «Έίδου μέσα, σ' αυτό τό κουφάρι, ζει τό πιδί μου»...

Τό παιδί του! Αυτό ήταν ή ζωή του κι' όταν ζούσε κι' άφου τόχασε. Είκοσι χρόνων λεβέντης είχε άναπληρώσει στή γέρινη καρδιά του κύρ-Δήμου τή γυναίκα του, την κόρη του, και τάλλο τό μικρότερο παιδί του, πού τους σέπαζε όλους τώρα ή γή. Και μιά μέρα έδω και δέκα χρόνια, ήλθε τρέχοντας κάτω άπ' αυτή τή γέρινη βαλανιδιά, μ' ένα χαρτί στό χέρι, στό γερο-βοσκό.

«Φεύγω, πατέρα μου. Μέ πήραν ταχτικό! Δός μου την ευχή σου».

Κι' ό πατέρας του, μ' όλο τόν πόνο πού αίσθάνθηκε ή ψυχή του, άρπάζοντας τ'όρατο κεφάλι του γιού του είπε: «Στό καλό, παιδί μου. Πολέμησε γιά την πατρίδα και κοιτάξε νά τιμήσης τ' όνομά μου».

Φιλήθηκαν, κοιτάχτηκαν γιά τελευταία φορά στή μάτια. Ό Στάμος πήρε τή φλογέρα του και χάθηκε πίσω άπ' τή λαγκάδια, τραγουδώντας τό παραπονιάρικο τραγούδι πού άκόμη ως τώρα τραγουδάει μέ τόσο πόνο ό γέρο βοσκός...

Ό γιός δέν ξαναγύρισε, σκοτώθηκε στόν πόλεμο. Κι' από τότε ή αγάπη του κύρ-Δήμου κρεμάσθηκε στή γέρινη βαλανιδιά, πού τούφερνε την άνάμνηση του σκληρού χωρισμού, και στό τραγούδι, πού γιά τελευταία φορά τραγούδησε ό Στάμος.

Έτσι περνούσε ή ζωή του. Μιά ζωή πού ζούσε σέ περασμένες εποχές, στή όνειρα και τίς άναμνήσεις. Έπαιζε τή φλογέρα και δάκρυζαν τή μάτια του θαρρώντας πως βλέπει τό Στάμο νά στρίβη τό στενό μονοπάτι. Η βαλανιδιά! Εκεί ήταν ή αγάπη του, εκεί ή ζωή του! Καμιά φορά χάιδευσέ τό γέρινο κορμί της σά νά χάιδευσέ τό κεφάλι του παιδιού του.

Δευκάτας

ANTIO...

Πόσο γλυκό είναι τό σούρουπο άπόψε, μικρούλα μου αγαπημένη. Μιά μελαγχολία άπέραντη, γλυκειά, άπλώνεται στή φύση. Όλα είναι μελαγχολικά, γλυκά άπόψε, λές και έξερουν τόν πόνο των καρδιών μας.

Μ'ην κλαίς, αγαπημένη μικρούλα, κι' ή καρδιά μου λυγίζει άπ' τόν πόνο, σάν μαραμένο λουλούδι.

Σώπασε, αγαπημένη, και μ'ην κλαίς... Μοιρες άδυσόληπες, είχαν ύφάνει τό νήμα πού μάς οδηγούσε στό ίδιο μονοπάτι, και ξήλωσαν στερνά την εύτυχία μας και φέρανε την τωρινή, σκληρή και πονεμένη ώρα του χωρισμού μας. Αγαπηθήκαμε πολύ, ήταν ή αλήθεια.

Περάσαμε τή χαρωπά παιδικά μας χρόνια μαζί. Μοιραστήκαμε όλες τίς

(δὲν πειράζει, θὰ περιμένω· οἱ λύσεις ὅλες σωστές, μπράβο! ἀλλ' ἂν θέλεις νὰ λάβεις μέρος στὸ διαγωνισμό θάρχισες ἀπὸ τίς Ἀσκήσεις τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου καὶ θὰ στέλγεις τίς λύσεις ὅπως λέει ἡ προκήρυξη στὴ σελίδα 10). Τζέννην (σοὺ τὸ ἐνέκριναι· χαίρω πολὺ γράφει μου) Μόννα-Βάνναν (δὲν θυμοῦμαι τώρα, μὰ δὲν ἦταν μόνο γιὰ οἰκονομία χώρου· ἡ φωτογραφία ὡς θέμα μόνο καλὴ· κατὰ τὰλλα ἀκατάλληλη) Πίγκ-Πόγκ (ἔστειλα καὶ θὰ σὲ περιμένω) Ἰωάν. Ἀθ. Μαγαμαθάν (μετὰ χαρᾶς· Ὁδὴγόν ἔστειλα) Γεώργιον Σπανολιόν, Νυφοῦλαν τ' Οὐρανοῦ, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Νοεμβρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 267ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 2 Φεβρουαρίου. (Βλέπε Ὁδὴγόν καὶ σημερινὴν προκήρυξιν)

1. Δεξιόγραφος

Γυναίκα ἀπ' τὴ μυθολογία,
Τί φοβερὴ σὰν ἐπολέμα!
Μικρὴ σὰν πικρὴ νῆσο μία,
Θὰ ἰδῇς εὐθὺς μεγάλο ρέμα,
Γιατὶ θὰ γίνῃ ποταμὸς
Τοῦ νέου κόσμου ἑκαυστός.

Πρωινὸ Κελάδημα

2. Συλλαβογράφοι

Σὺ εἶσαι καὶ τὸ πρῶτό μου,
Σὺ καὶ τὸ δευτέρό μου,
Τὸ τρίτο μὰς φωτίζει,
Καὶ δύστυχο τὸ σύνολο,
Σκληρὰ ποὺ τιμωρεῖται
Στόν Ἀδὴ, σχηματίζει.

Δανάη

3. Μεταγραμματισμός — Τονόγραφος
Περπατοῦμε σ' αὐτὸν σ' ἐξοχὴ καὶ σὲ πόλιν.
Ἐνα γράμμα καὶ ὁ τόνος τοῦ ἀλλάζουν.
Καὶ σὲ δάσος πυκνὸ θὰ εἰσχωρήσουμε
[ἴλοι,
Ὅπου ἀγρίμα, θεριά, μὰς τρομάζουν.
Ἐνδεῆς ἔλλαξ

4. Τονόγραφος

Ἐπίθετο πολὺ κοινὸ
Τὸν τόνο τοῦ ἀνεβάζει
Καὶ γνωστὴ πόλιν στὸ λεπτὸ
Διὴ μας παρουσιάζει.

Ὀρταναία

6. Δικτυωτὸν

***** = Θεά
***** = Πολυτελεὴς κατοικία
***** = Πρέπει νὰ συνδυάζε-
[ται μὲ τὸ ὠφέλιμο
***** = Νεοέλλην λογοτέχνης
[καὶ γελοιογράφος
Φάουστ

5. Ἐπιγραφή

Σ Σ
Α Α Θ Ο
Ι Ν Ρ Ν Π
Κ Ο Α Ω
Σ Ρ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Γιούλης Ἀνθης

7. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ὅλοι ἀπὸ ἓν κοινὸν γράμμα — τὸ πτερωτὸν — τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δευτέρου εἰς τὴν δευτέραν καὶ οὕτω καθέξῃς.

1. Βασιλεὺς τῶν Περσῶν· 2. Μυθι-
κὸς βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας· 3. Τραγι-
κὴ ἀρχαία βασίλισσα· 4. Πόλις τῆς Ἑλ-
λάδος· 5. Κράτος τῆς Ἀμερικής.
Μαργαρίτα

8. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δευτέ-
ρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης
καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀποτελοῦν ὀμηρι-
κὸν βασιλεῦσα :

1, Ἐντομον ἐργατικόν· 2, Οὐράνιον
σῶμα· 3, Ἀυτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου·
4, Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα· 6, Κράτος
τῆς Εὐρώπης· 7, Ἡ πρωτεύουσα τοῦ
8, Ἄλλη εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.

Ὀλιβιέρους Κρέμλελ

9. Φωνηεντόλιπον

τ - στρβ - τ - ξλ - * φτ - τ - σξ
Ἀήτηςτος

10. Γρίφος

Θ υτ υτ υτ υτ
Θ Θ υτ υτ υτ υτ
Θ μου τοὺς υτ υτ υτ υτ
Θ υτ υτ υτ υτ υτ υτ υτ
Ξεπεσμένος Λόρδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 38

433. Ρεώμυρος (ρε, Ὀμηρος). — 434.
Πηγή (πῖ, Γῆ). — 435. Ἀλτήρ-άστήρ.
— 436. Τάλας. Ἀτλας. — 437.

Α Ε Τ Ο Σ Ν Η Σ Ο Σ Ν Υ Ν
Ρ Υ Ω Η Ω
Υ Ι Α Ν Α Ι Μ Μ
Α Ο Ο Π Ι
Η Ω Σ Ν Ο Τ Ο Σ Ο Ρ Μ Ο Σ

438. Ἐπηλὺς τὸν ἐνοικον ἐκδιώκει. (Ἡ
ἀνάγνωσις κατὰ διαγωνίους ἐκ δεξιῶν
καὶ ματαιοδυσωδῶς). — 439-443. Διὰ τοῦ
Τ: Τῆνος, κῆτος, τέρας, ἀτμός, Τύρος
— 444. ΒΟΛΙΒΙΑ (Βαρός, Ὀλον, Δευ-
κός, Ἰδιος, Βουνόν, Ἰσχνός, Ἀρτιος).
— 445. Πίσω ἔχει ἡ ἀγλάδα τὴν οὐρά.
— 446. Ὁ ἐπιτάφιός τοῦ Περικλέους
εἶναι ἐξοχος (ο ἐπὶ τὰ φῖ, ὡς, του
περὶ κλε, οὗς ἡ ναί, ἔξ ὧς, ὡς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΔ' — 1]

Υπερευχαριστῶ γιὰ τὴ συμβουλὴ, ΣΦΙΓΕ,
ἡ ὁποία θεωρητικῶς εἶναι πολύτιμη.
Μὰς ὅτι εἰ ἐν λόγῳ ὅχθες ἔχουν πολλὰς
συνίπες καὶ δὲν κάνουν γιὰ ρωμαντζίσματα,
τοῦθ' ὅπερ καθιστᾷ τὴν συμβουλὴν σου
πρακτικῶς ἀχρηστον. Μὰ καὶ ποὺ ἀκού-
στης ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν τροπικῶν χω-
ρῶν ἀρπάζουν ποντίες (!) ... ἢ πον-
τιάζουν; ... (!!) ...

ΤΑΣΟΣ ΛΟΥΖΗΣ

[ΔΔ' — 2]

Θάταν μιά ἀνοησία, ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΑΥΓΑ,
νὰ γυρέψω ἀπ' τὴν ἀδύναμη, τὴν ἀ-
πειρὴ πέννα μου νὰ γράψῃ μίαν ἀπάντη-
ση στὸν ποιητικὸ χαιρετισμό σου, στοὺς ὁ-
λόδροσους στίχους ποὺ μοῦ ἔστειλεις, τῶς
χαϊδεμένους ἀπ' τὴν θεία πνοή, μίαν λου-
λουδιάνια ἐμπνευστής. Χάρηκα ποὺ εἶδα σὲ
χειρόγραφο στίχους ποὺ τόσο μ' ἐνθουσιάζ-
ουν σὰν τοὺς βλέπω στὴ Σελίδα τυπωμέ-
νους, σ' εὐχαριστῶ θερμὰ μὲ συγκίνησιν καὶ
καὶ μὲ τιμὴ, γοητευμένος ἀπ' τὴν γοητε-
ρία σου.

ΤΑΣΟΣ ΛΟΥΖΗΣ

[ΔΔ' — 3]

Ελτα, Αἰλ, γιατί δὲν μοῦ ἀπαντᾷς;
ΤΑΣΟΣ ΛΟΥΖΗΣ

[ΔΔ' — 4]

Διαπλαστούλα-ες, ἀνταλλάσσω Μ. Μο-
στικά. Γράψατε: Ἀνδρέαν Φίλαν, Ζαλόγγου 8, Ἀθήνας. ΚΡΙΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

[ΔΔ' — 5]

Ανέξα. Ἐπίσης Ἀγραμπελη, Σου-
ζάννα, Ἀγνή, Πειραιωτάκι, Ὀλό-
χαρη, ἔμεινα κατενθουσιασμένη ἀπ' τὴν
γνωριμία σας. Πασχαλῖα

[ΔΔ' — 6]

Η νέα μου Δ/ση στὴν Ἀθήνα εἶναι:
Ζακύνθου 27. — Θεότρελλη, Πειραιω-
τάκι, Μέντιουμ, Ἀγραμπελη, νὰ περιμέ-
νω ἀπάντησιν; Ἀσ. Ἀσημακόπουλος

[ΔΔ' — 7]

Γιὰ τὴ γιορτὴ σου, Ὀνειροπλέχτρα,
δέξου τίς εὐκρινέστερες εὐχολὰς μου.
Δάκρυ Ψυχῆς

[ΔΔ' — 8]

Κερυριακὸ Διαβολάκι = Τοπάλη, Ἀ-
τλαντίς = Παπαγγελῆ, Χρυσὴ Καρδιά
= Τορίφα, Κύνειον Ἀσμά = Λάξου, Ἀθῶ-
μας = Μπουλγούρας, Μιρόζα = Κουτσοδό-
νη. Ἀθῆς = Τσάμη, Ἡλιόδαλτη, Ἀγγε-
λούδι Ὀνειρών, Χρυσάφενια Αὖσις = ἀδε-
φαί Ζυμπουλάκη, Πνεῖμα Ἀντιλογίας =
Κανάκης, Πονηρὴ Γατίτσα = Καμπάνη,
Αἰλ = Ροδόλη, Θεότρελλη = Δρόσου.

ΝΑΥΤΑΚΙ, ZIZANIO

[ΔΔ' — 9]

Ναυτάκι = Δῆμιτσ. Ἀνακάλυψέ με λοι-
πὸν! Ξενιτεμένο Θαλασσοπούλι

[ΔΔ' — 10]

Δανάη, δὲν θέλεις νὰ στείλῃς ἔργο σου;
Φραλίτς, μοῦ λές τὴν Δ/σὴ σου; Κά-
τι ἔχω γιὰ σέ Ταξιδιώτης

[ΔΔ' — 11]

Ελλείπει ἀπαντήσεων βραβεύομεν μόνον
2: Ἀγραμπελη καὶ Ἀνέξα. Λοιποὺς
ὑπερευχαριστοῦμεν. Δυγαριά — Πασχαλῖα

[ΔΔ' — 12]

Σφιγέ, τί κουτσμπολιὸ εἶν' αὐτὸ ποὺ
ἔστηρες; Στὴ βρύση βρίσκονται;
Χλόη, Ἀντινέα

[ΔΔ' — 13]

Αγαπητὴ μας Νίνα Νόρα, στὴ γιορ-
τούλα σου μῦρτες δλόθερες εὐχολὰς.
Ἑλληνικὸ Ἀκρογιάλι

[ΔΔ' — 14]

Αφηρσε, Κινεζούλα, τίς ἀποκαλύψεις
κατὰ μέρος! ... γιατί εἶναι κόπος χα-
μένος ... Ἑλληνικὸ Ἀκρογιάλι

[ΔΔ' — 15]

Βρυκόλακα, Σκελετέ, ἀποτελεῖσθε ἀ-
πὸ κόκκαλα κοφίνα καὶ τόσο ελαφρά,
ποὺ μπορεῖ νὰ τὰ λειώσῃ καὶ Σνίπια

[ΔΔ' — 16]

Διαγωνισμός μηνιαῖος τριδραχμὸς Ἀ-
γρᾶφων Ἡθοποιῶν. Περιμένουμε ἀπὸ
ὅλους ἐς Δ/σις: Ἑλένη Μαχδόλενα, Γα-
ρίτσα Κέρκυρα.

Μεταγροικὴ Ὀνειροπόλος

Γλυκεῖα Παρηγοριά

[ΔΔ' — 17]

Ζητῶ ἀλληλογραφία, ἀνταλλαγὴ Μι-
κρῶν Μυστικῶν καὶ καρτῶν ἀπὸ τὸν
Διαπλαστικό τῆς μέσης τάξης. Ἡ Δ/σις
μου: Alyanak, Mechrouitete Sokak
11, Yeelikeny — Stamboul.

Νινέττα

[ΔΔ' — 18]

Μπαίνοντας στὸν Διαπλαστικό σου χαι-
ρετῶ ὅλους ἐς, ἀνταλλάσσω Μ. Μο-
στικά καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους ἐς. Γρά-
ψατε: Τ. Κασάπογλου, Ἀδερφῶν 15 Ἀθή-
νας διὰ Χάρολ Δούδ

[ΔΔ' — 19]

Ὁ ὁμοῦς Χόλλυγουντ ἀνακινε-
ται καὶ παίρνει γυναικεῖα ψευδώνυ-
μα: Τζέιν Μανέ, Γινέτα Γκάριμπο,
Νόρα Σήσερ, Καμίλα Χόρν, Ἑλίθα
Λάντι, Ἀννα Μπέλλα, Ἀννα Ὀντρα